

Vánoční speciál Prosinec 2014

Boris Tóth:
**The Story
of My Story**

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH KLUKA Z DĚCÁKU

Příběh kluka, který vyrostl v pěstounské rodině, žil i v dětském domově a svobodný svět začal objevovat na pražském Hlavním nádraží.

A kde jeho cesta za štěstím skončila?

Drsná story. Skutečný příběh, v mnohém prospěšnější než sto vzdělávacích seminářů. Po jeho přečtení se snad nenecháte napálit.

Mé jméno je Kristián a budu vám vyprávět svůj příběh. Momentálně je mi 22 let, ale to, co jsem prožil, se dá těžko všechno zažít za tak málo let. Zkrátka, po osmnáctém roce, to znamená, že jsem začal být dospělý, se mi otočil život. Chápete to, když chodíte do školy a nemáte žádnou jinou starost, než jen co si vzít na sebe a kde vzít kapesné na krábu cigaret, tak oproti jiným věcem a životním potřebám, co má asi každý z nás, je to nic.

Tak abych teda začal...

Tak teďka jsem na ulici a stojím tady někde, jak že se to tady jmenuje? Praha – Hlavní nádraží. Jo, je to „hlaváků. Tady můj příběh začíná.

1 Hlavní nádraží

Je 15. srpna 2008, něco kolem sedmé hodiny. Před chvilkou přijel vlakem z brigády v jednom zapadlém letním středisku. Proč tu stojím? Sám ani nevím. Víte, když posloucháte jenom takový kecy jako: „Máš hotovo, černej“ a debilní průpovídky hnusný, tak vás práce přestane bavit. Tak jsem vzal prachy, věci, těch svých pár švestek a vyjel jsem. A teďka stojím tady. No, sedím na lavičce a kouřím cigáro a o kousek dál postává partička kluků. Říkám si: Kurva, jsou docela dobře oháklí, a já? No, trochu se stydím. Ani nevím jak, najednou se na mě taky začínají koukat. Dali jsme se do řeči.

Tak si povídáme o tom... No, probíráme takový kraviny pičoviny, ale říkám si: Co, stejně nemám nic v plánu. Není kam jít, nevím co dál.

Jeden mi říká: „Hele, kam jdeš?“

„Nevím.“

„Chceš si vydělat prachy?“

„Samozřejmě jo, chci.“

„Tak co ty na to, zavedu tě tam, kde máš možnost, chceš?“

„Jo, jasně.“

Tak jdeme. Procházíme podchodem. No, pod tím, jak přes něj přejíždí vlak a pod ním projíždí tramvaj.

„Kam jdeme?“

„Neboj, za chvílku tam budu.“

2 Německej dědek

Vcházíme dovnitř dřevěnýma proskleněnýma dveřma. Uvnitř sedí jakýsi Angličan a popíjí pivo. Čumí na nějaký debilní pořad na velkoplošný obrazovce. Najednou na mě začnou čumět všichni v celým tom zaplivaným baru. A čumí i hráči u beden a čumí i nějaký asi tak šedesátiletý dědek a směje se na mne. A ten čumí!

„Hele, Dane, ten dědek čumí. Proč?“

„Jdi, řekni mu: Byznys?“

Protože umím anglicky, začnu s ním mluvit, i když lámově: „Hello, how are you?“ a takový ty suchý kec.

Pak mi najednou říká: „Co si dáš k pití?“

„Já nemám prachy.“

„To nevádí, zvu tě, na co chceš. Dej si, co chceš a pojedeš ke mně, jo? Vyspinkáš se, vykoupeš a pak si koupíš ještě lepší hadry.“ A říká mi: „S tím Danem špinavcem nemluv. Fuj, fuchtle.“

„Jo.“

A Dan čumí divně a řve: „Tos posral, počkej!“

A já nejistě, ale frajersky a trochu s arogancí říkám: „Jdi do prdele, když seš hnusnej, nech mne. Nemluvím s tebou.“

Najednou se vypařil. Večer plynul jako voda a pil jsem kafe, čaj, limonádu, fantu, sprite a pak jelzina, vodku a colu s bacardi rumem. Jsem trochu ožralej.

„Jen si dej, budeš povolnější,“ říká při každé objednávce dědek a pak se obrací na servírku. „Zaplatím a jedeme domů. Jaronu, zavolej taxíka!“

Za malou chvíličku sedím v autě. Netuším, kam jedeme. Asi je mi to v tu chvíli nějak jedno. Pomalu poklimbávám, pousínávám a pak slyším: „Tak, jsme tu.“

Stojím před luxusním činžákem v centru Prahy. Vcházíme dovnitř a jenom slyším takový pípání, jak projíždí čipem, co má na klíčích. No, zkrátka, barák zabezpečený odshora až dolů a obsetej kamerama.

„Tak jsme doma.“

Stojím v překrásném bytě. Všude je to nádherný, luxusní.

Pak mi ten německej dědek říká: „Tak pojd' ke mně.“

„Co?“

A pak? To popisovat nebude. Ani nevím jak, ale zmoženej alkoholem jsem potom usnul.

Bylo ráno. Vstal jsem ztěžka a měl jsem trochu z předchozího večera opici. No nic. Ten německej dědek v posteli nebyl. A najednou mne vítá se snídání a dává mi asi 7 000 korun.

„Díky!“

A co dál?

No nic, umyl jsem se, připravil a vyrazil od něj ven. Bylo asi deset hodin a venku docela chladno. No, tak jdeme nakupovat! A vyrazil jsem do centra.

Tak jsem se hezky oblékl, koupil jsem si telefon, najedl se v restauraci, celej den jsem si užíval. A jak se blížil večer, říkám si: Co dál?

No, proč to zase nezkusit, tam do baru. Včera to nebylo tak špatný, konec-konců, peníze mi to vyneslo, ten hnus se dal nějak přežít... Kdyžtak se zase pořádně ožeru a přežiju to.

Tak jsem nasedl na tramvaj číslo 9 a jel jsem ke stanici Hlavní nádraží. Pak jsem se vydal podobnou, teda spíš tou samou cestou zase do stejného baru.

Jako včera. Zase tady sedí hrstka cizineckejch dědků a jeden z nich čumí a říká něco svému sousedovi. Začínám se bavit s s kluky, teda spíš prostiuty, co sedí kolem. A pak se dávám do řeči s takovým ne moc starým Anglánem. Ale mluví lámově česky a motá angličtinu a češtinu dohromady. Bavíme se

taky, co dělám. Lžu mu, že mám práci a že se jdu jen tak na skok podívat. Vůbec v tu chvíli netuším, že ví moc dobře, co jsem zač.

No a nakonec se mě táže, jak a co. Že mě na dnešek chce.

„Tak jo.“

Ale nějak už se nemá k tomu, volat taxíka. Jedeme pražskou MHD na Palmovku do takové zapadlé libeňské čtvrti. Tam mě zase začne ošahávat a pak zase to samý jako předtím. Zase popíjíme a něco pojím. A usínám. Ale nějak se mi nezdá, není tak štedřej. Teda spíš ani není tak moc zámožnej, jako ten dědek poloněmeckej a poločeskej před ním.

Zase je ráno.

Vstávám o něco později. Anglán se na mě směje a dává mi čtyři stovky. 400 korun. Co? Co to má znamenat, říkám si v duchu. Ptám se ho, jestli je to normální. A trochu se s ním hádám.

„Jdi ven! Pryč!“

Řve a já řvu na něj, nadávám a jdu pryč.

Stojím před nějakým prašivým penzionem v tý zapadlý Libni a nevím, co mám dál dělat. Peníze nic moc. Teda nic než nic moc nemám. Co dál? Nějak se do toho všeho začínám zaplejtat... Proč? Nevím sám ani. Ale zároveň přemýšlím, co bude dál. A nějak ztrácím chuť jít znova do toho prašivýho baru.

3 Klub Peříčko

V tu chvíli mě napadlo: Proč bych nezkusil poznat celou Prahu trochu blíž?

Vydávám se směrem k metru B a jedu na Náměstí republiky. Courám se, jsem trochu unavenej a nemám moc dobrou náladu. Co dál? Nevím. Nudím se a přemýšlím. Prohlížím si výlohy i partičku bezdomáců, co popíjí krabíčka, a říkám si: Takhle nikdy, to ne! Mám škodolibou radost, jaký jsou to humusáci, fuj.

A když mě popadá zrovinka ta moje nálada, kdy si zase začínám víc vě-

řit a cítím se nějak jinak, dobře, a věřím si, tak se zase vydávám směrem na Prahu 1, k Hlavnímu nádraží. Jdu do parku, přesně na místo, kde jsem poznal Dana.

Sedím tam, přemýšlím nad tím vším, že je to nějaký divný. Seru na to, říkám si.

Blíží se šedivej dlouhovlasej Anglán. Mluví zase lámovou češtinou: „Co ty tady, ty, takový hezký?“

Já asi v tu chvíli věděl, o co zase jde. Mezi prostitutama se tomu říká „dělat byznys“.

A přesně, říká: „Byznys?“

„Nevim.“ Že jsem minule dostal málo a už nechci.

„Neboj, vyděláš si dost.“

„Určitě, není to zase nějakej chyták, nebo nechceš mě snad napálit, co?!“

„Ne, neboj, tak pojď se mnou. Pojď a neboj, ty dát si, co chceš pít, jíst, ty budeš všechno mít. Tak pojď už.“

Jdu teda s ním. Jdeme zase kolem tý zastávky směrem do kopečka. Akorát mě vede – co, kam?! Vidím před sebou plechový dveře a na nich nápis: Klub Peříčko. A vcházíme spolu.

Na přivítanou všem říká: „New boy for you.“ To znamená něco jako: „Vedu vám nový maso.“

Klub je docela pěkný a luxusní. Blikají takový ty disko světla, hraje hudba všech možných žánrů, no... Tak zkrátka, klub Peříčko je zjednodušeně řečeno bordel pro buzny, no.

Tak tam sedím s ním.

„Co si dáš?“

„Coca colu.“

Za chvíli mi ji přinesl barman, skoro, no, spíš stejně starej jako já, a směje se na mě. Já se začínal dostávat do příjemný nálady, protože tam hráli ten večer docela dobře. Opoдал seděla partička takovejch stejnejch kluků, ale byli

nějaký divný, pořád se mi to nezdálo, ale nevěděl jsem, co jim je. Ani jsem se s nima nechtěl bavit, protože byli nějaký divný a takový – no, nevím... Ale to je jedno. Tak jsem ten večer pil, popíjel, jedl a bavil se.

Pak Anglán praví: „Pojď, jdeme spolu. Něco ti ukážu.“ Vede mě z toho klubu ven, ale jen kousek. Obcházíme blok a zvoní na skoro stejný dveře. Vcházíme. Říká zase: „New boy.“ Pak odchází.

Ujímá se mě takovej kluk, taky stejnýho věku. A vede mě do pokoje a říká: „Tady je to tvoje.“

„Co?! Já nemám moc peněz.“

„To nech, to si vyřídíme my s Tonym.“

„Aha, s tím, jak mě sem přivedl?“

„Jo jo, nic neřeš a dělej si, co chceš. Tady je koupelna a tam je telka a lednice, kdybys měl hlad.“

Říkám si: A je to. Mám bydlení. Tady jen tak, zadara.

Asi je to divný, ale bral jsem to jako něco zadarmo a nic za to. Nevím, byl jsem trochu naivní, ale nic...

Koukal jsem se a pomalu usínám. V tom se otevírají dveře. Vchází dovnitř dva kluci a povídají si mezi sebou a já se dívím, ale to neva. Smějou se na mě a: „Zdarec, jak je, dobrý?“

„Jo, v pohodě, a co vy?“

„Jo, dobrý, měli jsme béčko.“ (To je jako mít takzvaně kšeft neboli byznys.)

„Hmmm, tak to jo.“

„A co ty? Novej, vid’?“

Představujou se mi.

A tak spolu blbneme, smějeme se a popíjíme nějaký sekt nebo co to je a míchám to s colou. Vytuhnul jsem a spím. Večer utekl jako voda a je tady další ráno.

Venku je krásně, svítí sluníčko, vane chladný váneček. Jdu se umýt, vyrazím ven, jsem docela spokojenej. Ještě než opouštím ten hotel s názvem Peříčko

hotel, říká mi recepční: „Bud' zpátky do 21:00!“

„Proč?“

„To ti řeknu pak, mám nějakou práci. Ahoj, měj se.“

„Čau, měj se krásně.“

A vyrážím. Mám nějaký ten peníz, něco přes tisícovku, tak jdu do města na nákupy. Jsem docela v dobrý náladě. Moje první kroky míří na Václavské náměstí.

Zaujal mě obchod HM. Všude kolem je spousta krásný módy, doplňků. To je nádhera, říkám i v duchu. Utratil jsem tam skoro všechno. A pak jsem šel zkrátka za nosem, jo, ještě něco k jídlu. Koupím si párek v rohlíku za 30 korun. Pomalu se blíží večer. Nechci přece přijít o bydlení, tak dodržím, co jsem slíbil. Jdu pomalu zpátky do hotelu.

„Ahoj,“ vcházím dovnitř.

„Ahoj,“ odpovídá mi recepční a říká: „Já jsem Tonda, tykej mi, prosím tě!“
Směje se.

„Pohoda, dík.“

Tak jsem se hodil do řeči s Tonědou a kecáme o všem možným. A pak, když už bychom snad prokecali celou věčnost, říká: „Hele, jdi se nějak hezky oblíknout a musíš jít dolů.“

„Co???“

„No, přece si nemyslíš, že tu budeš jen tak. Vždyť nic není jen tak, ne?“ Směje se.

Trochu jsem znejistěl, ale nic. Řekl jsem si: No, lepší tak nežli onak. A jdu s ním. Vede mě zase dolů, do toho nočního podniku.

„Tady si sedni a počkej. Dej si pití, co chceš, na co máš chuť a neřeš to. Penízky tu nejsou problém. Ale hlavně, až začnou chodit hosti, tak se jim věnuj.“

„Jak jako se jim mám věnovat?!“

„Povídej si s nima, směj se, a hlavně bud' v pohodě a neboj se,“ směje se a vtipkuje.

V duchu jsem takovej trochu nejistej. A pomalu si začínám uvědomovat, že se asi ze mě pomalu, ale jistě, stává takzvaný homosexuální prostitut. Blíží se pozdní večer a lidi, teda hosté, no, říká se jim klienti, začínají přicházet. Nevím, jak se mám chovat. Ale nějak si nedělám hlavu.

Ani vlastně nevím, jak se začínám pomalu adaptovat. Prostě si zvykám. Zanedlouho už jsem to bral nějak normálně, ale ve skutečnosti – no, víte jak...

No a???

Tak šel čas dál a ze mě se stal profesionální homosexuální prostitut. Naučil jsem se, jak a co, co má každé rád, takový ty vychávký, jak a kde si co ulejt a co z každýho dostat, jak jsme mezi sebou říkali, jak vyvařit škváru. Jako peníze.

4 Cibule, divnej týpek

Zvyknul jsem si mít docela slušný prachy za nic. Takový to lítání do směnárny rozměňovat eura a dolary za český, bylo téměř na denním pořádku. A čas šel. Já si ale pořád říkal: Vždyť to není možný, to takhle bude dál, navěky? Ale nevěděl jsem, co dál. Do práce jsem nechtěl, stejně by mě s mým vzděláním nikde nevzali. A adaptovat se do normálního života se mi nechtělo, a hlavně jsem věděl, že bych to nedokázal. Často jsem měl takový divný pocity. A trochu i strach. Ale nějak jsem ty stavy vždycky přešel a bylo mi pak všechno jedno...

Až jednou nastal večer jako každé skoro. Podobnej tomu, o kterým jsem vyprávěl na začátku. Jdu k jednomu staršímu dědkovi a začínám zase stereotypní „práci“, teda spíš šlapání. Bavíme se, takový to ahoj, jak se máš, co, jak je.

Je trochu divnej. Působí na mě nějak jinak než ty ostatní. Ale co, říkám si. Měl jsem takovej divnej pocit, nedá se to popsat.

Dali jsme se do řeči. Ale on byl jinej. Byl to Čech, takovej typickej český dě-

dek. No, tak se mě ptá, jestli nechci, abych s ním šel.

Tak... Já jsem zvyklej.

„Hele, já za sex prachy nedávám. Já chci mít s tebou vztah. Chci, abys šel se mnou. Jestli mě nezklameš, budeš možná můj kluk.“

Co? Co to žvaní? Tak co dělá tady? Po chvilce přemýšlení mu povídám:

„Hele, počkej chvíli tady. Jdu na záchod.“

Ale byla to jedna z těch takzvaných vychcávek. Nešel jsem na záchod, ale za jedním barmanem.

„Hele, Jirko, co je zač, co tady dělá, že nechce platit za sex? Co je to za socku a debila?!“ Tážu se ho takovým trochu povýšeným a trochu už, jak jsem byl zvyklej, arogantním tónem...

„Hele, to je Cibule, to není něco jako ostatní. To je takovej divnej týpek, je prej nějaký boss ve velký firmě, ale nevím kde. Prej ale není škodnej. A je pěkně masně zazobanej. Jdi do něho, uvidíš sám.“

Protože ten Jirka byl skoro stejně starej kluk jako já a docela jsme spolu kecali, kolikrát jsem ho pozval na panáka a kecali jsme i po zavíračce, tak jsem si řekl: Tak jo, jdu do něj.

No a pak jsem přišel jakoby z toalety a posadím se k němu. Ale nevěděl jsem, jak mu zodpovědět jeho otázku, co mi položil asi před třemi minutami. Tak říkám: „Hele, Honzíku, tak se můžeme domluvit, že dneska ne, s tebou nepůjdu. Ale zejtra se nějak domluvíme, jestli chceš.“

On se tak pousmál. Ale v duchu jsem věděl, že byl asi spokojenej. Tak jsme si vyměnili čísla.

Večer utekl, dali jsme si spolu panáka, coca colu a tak, povídali si takový to: A já jsem... A dělal jsem támhle. Takový ty klasický lži, co jsem žvanil každému jeho předchůdci. Pak jsem zase šel na hotel a pomalu usnul.

Ráno mě budí mobil. Na displeji vidím nápis: Cibule - klient. A já ten telefon zvedám. Ještě rozespalý se s ním začínám domlouvat. Jak a co dál. Kde a v kolik.

A slyším na začátku rozhovoru: „Dobré ráno. Jak jsme se vyspinkali?“

„Dobře.“

Ddomluvili jsme se, že pro mě za dvě hod'ky přijede. Pojedeme spolu na oběd. Protože jsem se vzbudil asi v 11:00, tak mi nezbývalo moc času. Najednou, ani nevím, jak mi to uteklo, mi zvoní mobil. Zvedám ho.

„Už jsem tady.“

Odcházím, slyším: „Nazdar, měj se“ od recepce, kolem který procházím.

A už ho vidím před vchodem. Na chodníku stojí Fabia combo černé barvy. Otevírám dveře u spolujezdce. „Ahoj.“

„Nazdar.“

Nasednul jsem a jedeme dolů centrem města a bavíme se. Nabídku na oběd samozřejmě neodmítám. Zastavuje před jakousi restaurací, docela nóbl, v centru Prahy.

Tak si povídáme, konverzujeme a za chvíli přichází servírka a ptá se, co to bude, co si dáme a takový ty klasický hospodský kecy.

Najedli jsme se, popili, ještě dezert a já byl přežranej. Ptá se mě, kam bych chtěl. Už je mi divný, že mě zve a nic po mě nechce. Víte, co mám na mysli, ne? Že ať to neřeším, časem prý pochopím.

Tak jsem s ním pak trávil nějaký čas. Docela dost času. Do baru už jsem ani moc nechodil. Občas jsem tam musel bejt, ale neměl jsem už moc potřebu si vydělávat dál, protože Cibulka mi všechno dopřál a dal za mě nějakou kauci či co, abych si tam mohl dělat, co chci.

No, tak jsem tam občas do toho baru chodil. Sem tam jsem si něco zase utržil, přivydělal nějaký ten penízek, ale on o tom nevěděl.

S ním jsem trávil většinu svého času. A jezdili jsme.

Začali jsme si rozumět. Ani jsem netušil, že to se mnou vlastně myslí vážně. Ale já s ním ne. A nejhorší na tom bylo, že jsem byl takovej tupej, že jsem se choval, jakoby mi to už připadalo samozřejmé.

5 Zpátky do děcáku

Jednou jsme spolu jeli na nějaký výlet. Vezl mě do děcáku na Sázavu, kde jsem několik let žil. Zastavili jsme na parkovišti vedle děcáku a povídali si. Byl jsem domluvenej, že tam přijedu, tak jsem šel dovnitř. On čekal.

Já jsem se stavil na kus řeči za ředitelkou, strávil jsem tam přibližně hodinu. Odvážel jsem si nějaký zbytky mých osobních věcí. Vím, že mi s nima pomáhal jeden kluk, jmenoval se Dušan. No, zkrátka, ten koukal, kdo tam se mnou je. Začal jsem se pak vychloubat, že je to můj něco jako sponzor, že mi všechno kupuje a že jsem takovej jeho zájček...

On se jen podíval, zasmál se, a protože byl trochu – no, prostě měl delší vedení, zeptal se: „Fakt? Hmmm.“

Už je čas. Nasedl jsem, naložil věci do kufru a pak jsem už jen poslouchal řeči jako: No, to nemůžeš, se takhle chovat, to by nešlo, děláš jen ostudu.

„Nech toho už!“ Říkám mu a trochu jsem na něho zvednul hlas. V tom mi zvoní telefon, nějaký neznámý číslo.

Tak co, zvednu. A jen hlas, kterej mi byl povědomej, říká: „Ahoj, jak se máš?“ Jestli se nechci stavit u něj a tak.

„Ne!“ Odseknul jsem a zavěsil to.

Už jsme se blížili směrem k Praze. Pak si pamatuju, že jsme se jen rozloučili. Řekl jsem mu: „Ahoj.“

Odjel a ten večer mi ani nezavolał. Ten večer jsem šel zase dolů, myslím do toho klůbku. Tam jsem se nějak zakecal s jedním spoluprostitem a pak to zase šlo skoro jako pokaždý. Pil jsem a nějak spíš znuděně jen kouřil jednu cigaretu za druhou. Popíjel jsem jahodovej džus a nudil se.

Ten večer jsem měl tu čest seznámit se s majitelem celého toho podniku i hotelu. Jsem na něj narazil, myslím. Jo, vzpomínám si, on za mnou vlastně přišel sám. Pamatuju si jeho slovní frázi: „Hell, it's OK?“ A: „Yes“. A mluvil jsem s ním. Byl to čistej Američan, takže hovořil plynulou americkou angličtinou. Bavili jsme se spolu a pak mě vyzval k tomu samýmu, co jsem vlastně

vyhledával sám a čím jsem se živil.

No, tak jsem šel k němu. Bydlel nedaleko toho podniku, myslím, že v ulici hned skoro za rohem. No, tak zase jako kolikrát předtím, strávil jsem u něho noc. A ráno jsem se vrátil domů, no, teda na ten hotel.

Neměl jsem žádnéj plán. S Cibulkou jsem byl domluvenej na pozítří, a tak jsem přemýšlel o celým mým životě, měl jsem depky a zároveň jsem byl také ve všem strašně nejistej.

A pak! Zvoní mi zase můj telefon. Na displeji: Volá Honza Cibulka. Zvednu ho. Ale nevím.

„Nazdar, cos mi to udělal? Jak jsi mohl, takhle ses zachoval, vyspal ses s mým úhlavním nepřítelem! Já Jouea nenávidím!“ (Tak se jmenoval majitel toho klubu.) „Mě to od tebe mrzí, proč?!“ A prostě takový ty kecý.

No, tak jsem mu to zavěsil a říkám si: No co, byl jeden, bude další.

Takový hnusný, co? Sám nechápu, jak jsem mohl bejt tak bezcitnej a hlavně divnej. Ale nebudu předbíhat.

Řekl jsem si: Zase půjdu pokecat na recepci s Tondou. A k baru.

Tak jsme hodili řeč a kecali.

„No jo, no,“ odpovídá mi na mojí otázku, když jsem se ho zeptal, jestli neví, jak dlouho tam budu. Jestli mám nějakou jistotu. A vůbec, takhle jsme polemizovali.

Byl večer, šel jsem spát otrávenej a znechucenej a i smutnej a trochu mě mrze-
lo i to, co jsem udělal. A usnul jsem.

Druhý den jsem měl v plánu sejít se právě s Cibukou, kterej mi minulý večer volal a se kterým jsem se po telefonu pohádal. Dopoledne uteklo jako voda. V tu ránu tam byl. Stál před vchodem hotelu ve svý Fabii a já s ním odjel. Celou cestu do mě hustil takový ty slova, proč, jak jsem mohl, zkrátka to samý, co jsem poslouchal po telefonu.

No, tak jsme zajeli do nějakýho takovýho denního baru a tam jsme probírali jak a co dál. Že bych se měl vzpamatovat a dostat rozum. Že už je mi osmnáct a neměl bych se takhle chovat, a hlavně se takhle živit a využívat lidi, bejt taková, doslova ho cituju, svině, která jen žije z druhéjch. A měl bych se přičinit. A já jsem se jen tak hnusně pousmál. Nevím, asi mi to spíš polichotilo, než že mě to nějak urazilo. Že bych se z toho nějak poučil, zařídil se podle toho, ne, to ne. To jsem vůbec ani neměl na plánu. Hrůza, co?

Ten podvečer jsem jel domů na hotel po svý ose MHD a nějak jsem měl úplně vymyto. Zabrousil jsem do jednoho zaplivanýho Žižkovskýho baru a tam se zpil. Nevím dodnes, jak jsem se dostal do postele. Zkrátka, prostě mi to nějak vypllo.

6 Kluk přes internet

A protože už mě to nebavilo, měl jsem všeho dost, tak jsem se rozhodl si to všechno trochu užít. Sedl jsem k internetu a domluvil jsem si kluka, tomu bylo 26, jmenoval se Zdeněk. Pamatuju si, že jsme se domluvili, že se sejdeme na jedný diskotéce, která je taky takzvaně buzi. No a on tam opravdu dorazil. Tak jsme se dali do řeči. Když už jsme byli spolu dost dlouho, uznal jsem, že se s ním můžu bavit opravdu upřímně. Tak jsem mu řekl všechno, ale doslova všechno, co jsem zač, co dělám, kde žiju, jak, a všechno. No, nevím, ale mluvili jsme spolu až do rána a seděli na baru a vyprávěli si. On se mi zase svěřil, že je student, že studuje vysokou, Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy a tak... Prostě byl moc fajn a já měl dobrou náladu, byl jsem – ne, já se cítil moc dobře, fakt.

Když jsem pak šel domů a loučili jsme se, tak mi stekla slza a mrzelo mě, že ho uvidím až za nějaký čas, protože toho měl hodně. Na rozdíl ode mě musel na studium vydělávat, platil pobyt na koleji, všechno jídlo a tak. Prostě byl jinej než já. Mě to mrzelo a začal jsem se stydět sám za sebe. Šel jsem domů, teda víte kam.

A zase to šlo nějakěj čas stejně, pořád dokola, večer, noc, den. Stereotyp, kterej mě pomalu začal nudit a obtěžovat. Navíc už jsem si ani tolik nevydělával

a naopak jsem měl dluh. A začalo se to nějak všechno motat, Cibulka a pořád něco. Měl jsem depky, cejtil jsem se sám. A těšil jsem se, až uvidím Zdeňka.

Konečně jsem se dočkal. Nastal ten den a já ho konečně uviděl. Sešli jsme se ve městě a vyrazili do jedné zahradní restaurace, ale nepřišel sám. Měl s sebou nějakou spolužačku z té vejšky. Ta byla trochu, no, taková prostě byla upřímná a měla to dost v hlavě srovnaný, což mi došlo až po nějakým čase. A tak, když jsme seděli všichni tři, já, on i ona, myslím, že se jmenovala Káča, teda Kateřina, ale on jí říkal Káča, tak mi říkala, že jsem divnej. Asi jsem jí nepadl moc do oka. To o mně ani nic nevěděla, protože Zdeněk jí nic neřekl. Byl hodnej, a hlavně nechtěl, aby to věděla.

Bylo to moc fajn. Jako kdybych se vrátil do svých školních, teda, no, let na učňáku, když jsme takhle chodili potají - ještě na intru - na pivčo a tak. Blbli jsme.

Nabídl mi, že můžu jít k němu na jednu noc a přespat na koleji na Petřinách, kde přechodně bydlel, protože byl z Klatov. Byl tu zvyklej asi tak stejně jako já. No, tak jsem šel k němu. Popili jsme lahvinku vínečka, koukli se na televizi a pak jsme se spolu pomilovali, ale můžu vám říct, že to bylo docela hezký.

Druhý den jsem ho byl doprovodit na fakultu a rozloučili jsme se. Šel jsem si svou cestou. Jenže když jste na všechno sám a trvá to celou věčnost, i když to byl rok, a ještě k tomu necelý, tak vám z toho hrabe.

Kdo má někoho, ať už že se svěří se svými problémy - třeba mámě, probere to s přáteli, nebo ať už má vztah nebo tak... no popravdě, neměl jsem vůbec nikoho a to mě strašně užíralo. Doslova. Když jsem viděl třeba partičku kamarádů, jak se bavěj a trávěj čas třeba, a hlavně že nejsou jako já, tak jsem si každou chvilinku říkal: Proč já, proč? Bylo mi smutno a hrozně. Mrzel mě celej život. Možná, že se teďka trochu rouhám, ale musí to bejt. Litoval jsem, že jsem se vůbec narodil, a říkal si: K čemu jsem tady, když mě nikdo nemá rád, když mě každej odkopnul a každej na mě házel bobek. Navíc i ti, kteří mě třeba znali z předchozích let, tak se ke mně nechtěli znát, nevím proč.

A věřte tomu, že dodneška se spousta nějak nemá k tomu, aby se mi ozvali i přes dopisy, který jsem jim napsal, nebo prostě tak vůbec. No, mrzelo mě to moc.

Měl jsem všeho dost. Vypadl jsem ten den pryč od toho všeho a odjel mimo Prahu. Nasedl do vlaku a jel na Sázavu, kde jsem dospíval a bydlel tři roky v dětském domově. Tak jsem tam spal ve stanu a všichni, co mě znali, to víte, malý město, teda vesnice, tam moc lidí není, a natožpak já, že, to by bylo, aby mě neznali. Inu zkrátka, viděli, jak jsem ze všeho zničenější, a myslím, že některým mě i bylo trochu líto, ale do DD jsem nemohl, protože jsem si tam udělal špatnou pověst... Tak jsem tam nějak živořil...

7 Tvrdá lekce

Po dvou tejdnech mě to přestalo bavit a musel jsem se vrátit do Prahy. Ale ani tam jsem nevěděl, co dál. Procházel jsem se po Hlavním nádraží a koukal kolem sebe na ty bezdomovce povalující se na lavičkách a na takový všemožný individua – no, tak jsem tam taky zamířil a sedl si na lavičku kousek opodál, abych si nedělal ostudu. Zaklimbal jsem a usnul.

„Zvedej se, co ty tady?“

Na to jsem čekal pěkně dlouho. Vidím před sebou Dana, kluka ze začátku tohoto příběhu. Bum, schytl jsem hned jednu ránu. A zas a zas a zas. Bum.

„Jau, nech mě!“

„Zvedni se! Co? To se dělá, kámošovi, kterej ti dohodil kšefta a dostal tě odsud? Co? Tak jsi tu. Tak to je dobře, teďka už mě o mý prachy nepřipravíš.“

Svým způsobem měl trochu pravdu. Já mu tenkrát nedal nic, a to jsme myslím byli nějak domluvený.

Když se zklidnil a já taky, tak jsem se mu za to omluvil. Najednou jsme se dali do řeči, jako by se mezi náma nic nestalo. A já mu pověděl zkráceně, co jsem prožil. Pověděl jsem mu i o všem, co jsem pak dělal. A dohodli jsme se, že budeme spolu takzvaně držet. Zajímavý, co?

Z nepřítelů se stal můj dobrý kámoš. I jsem ho měl trochu rád.

No, tak jsme nějak spolu živořili. On mě naučil bejt ještě mazanější. Naučil mě dost věcí, ale můžu vám říct, že některý byli docela i k dobru. Složili

jsme se spolu a bydleli v pronajatém pokoji. A než jsem se nadál, byl tady podzim.

Venku se začalo pomalu ale jistě ochlazovat. Já cítil nejistotu, abychom dali hlavně nějak dohromady prachy na nájem, kterej byl 5 000 korun za oba. Tak jsme byli jeden na druhým závislí. Na živobytí jsem si chodil vydělávat do baru Peříčko. Měl jsem výhodu, že už jsem si tam mohl přijít, kdykoliv jsem chtěl, a hlavně vydělávat, kolik jsem chtěl. Takže mi zbylo navíc docela dost. S Danem jsme se skládali, chodili spolu pařit do různých podniků a bylo to takový docela OK.

Jednou jsme byli na kšeftě spolu a vydělali si docel dost peněz. Tak jsme si řekli, že půjdeme pořádně zaparit do jednoho docela luxusního nočního podniku v centru, na Praze 1. Tak jsme se upravili, hezky se oblékli a vyrazili.

Vyšli jsme, sedli na metro. Za chvilinku jsme vystupovali v centru ve stanici Můstek. Ten noční bar nebyl zas tak daleko, tak jsme šli kousek pěšky. Za chvilinku už stojíme před vchodem. Platíme asi tři stovky za vstup a jdeme dovnitř. Tak jsem si hnedka sednul k baru a objednal sobě a Danovi panáka whisky. Trochu to na mě byla síla, ale po tom všem jsem to zkousnul, protože ten den už jsem byl docela takovej vynervenej. A chtěl jsem se odreagovat.

Za chvilku se rozjíždí zábava. Přichází docela dost lidí: cizinci, Češi a všechno možný. Lidi oblékaný v docela luxusních hadrech. Popíjíme spolu, bavíme se. Kecáme o všem všemožným, o čem se kecat dá. A když jsme byli zpití na sračky, tak už jsme se jen smáli a tancovali a nakonec, když jsme měli dost, nasedli do taxíku a jeli domů. Bylo to večer dost podobný jako všechny předchozí dny, ale měl jsem radost, že jsem nepařil sám. A to pro mě bylo docela povzbuzení.

8 Na Vánoce k pěstounům?

Pomaličku se blížily Vánoce. Já rozmýšlel, co budu dělat. A hlavně, kde je strávím. Řekl jsem si, že bych se mohl ozvat pěstounskému tátovi, co mě vychoval. Tak jsem se s ním nějak telefonicky, myslím, spojil. Domluvili jsme se, že za ním přijdu na návštěvu. Nějak jsem k němu dorazil.

Bavili jsme se, jak se mám, co dělám a tak. A já mu samozřejmě lhal, jak jsem jen mohl, abych si neudělal ostudu. Řekl jsem mu, že chodím někam do práce, nevím, nevzpomínám si, co jsem mu tenkrát nalhal, ale to není podstatné. Prostě jsem u něho byl asi tak dvě hodiny a odešel jsem směrem domů.

Můžu vám říct, že jsem z té návštěvy neměl moc dobrej pocit, protože jsem viděl, jak i on se změnil. Choval se ke mně s odstupem, nebo dokonce mi i připadalo, že snad jako kdyby mě neznal. No, bylo mi z toho špatně. Dost mě to mrzelo, hlavně proto, že mě vychoval a byl jako můj pravej táta.

Mel jsem depky z toho všeho velký a byl jsem znechucenej dost. Blížil se Štědrej den. Než jsem se nadál, bylo 23. 12. 2008, musel jsem vymyslet, kde strávím příští den, Vánoce.

Zavolal jsem tátovi. „Nemám čas, budu se svojí rodinou a ty tam nejsi žádán, promiň, nezlob se na mě.“ Srab, kdyby to aspoň řekl tenkrát na rovinu, že to tak bude. Přitom, znám ho dost, on si věci plánuje i třeba půl roku dopředu. No nic, to se dalo čekat.

Tak mi nakonec nezbylo, než strávit takovej Štědrej den, takovou párty v jednom podniku. No, zkrátka nic moc, spíš chlast, jídlo. Bylo to takový divný, hlavně podobný, jako jiný předchozí dny v tomhle roce.

Už jsem nevěděl, kudy kam. Fakt už jsem měl všeho dost. Navíc Dan tenhle měsíc neměl na nájem, musel jsem mu půjčit, takže jsem byl i po finanční stránce docela na mizině. Nevěděl jsem, co dál, jak a co bude. Prostě zas nejistota, samota a deprese se mnou doslova cloumaly. V hlavě se mi to hemžilo myšlenkou jednou za druhou.

Vstal jsem a bylo 25. 12. 2008. A tak jsem vyrazil za jedním známým, no, teda spíš za takovým jedním bývalým klientem, co byl trochu aspoň normální a dalo se s ním mluvit. Bydlel na I. P. Pavlova. Zazvonil jsem na jeho zvonek. Na zvonku měl jméno. Zvoním, ale nikdo se neozýval. Tak zvoním ještě jednou. Nic, pořád nic. A to měl otevřená okna! Protože jsem ho znal, věděl jsem, že když nebyl doma, tak vždycky okna zavíral. No, tak jsem si řekl: Asi o mě nemá zájem. Bohužel to tak asi bylo. Dostal jsem trochu vztek, bylo mi zase na nic.

Protože už jsem byl v centru, tak jsem si řekl, že to vezmu rovnou zase do toho baru s názvem Mauglí (to byl ten můj úplně první bar). Jdu ulicí Na Příkopěch, procházím se, koukám všude možně, sem tam do výloh, občas se jdu podívat i dovnitř nějakého toho obchodu. Nějak se přitom snažím zapomenout na všechny ty problémy kolem. Už se zas nachyloval podvečer. Den mi utekl jako voda.

Přicházím do baru Mauglí. A zase ten stejnej pohled. Sednu si, objednávám kávu a nenápadně se rozhlížím kolem. Přitom střídavě sleduju televizi. Dávaj tam nějakěj suchej pořad. Začínám se nudit.

Napadá mě, že už bych chtěl taky někde pracovat, že už mě to tak nějak nebaví. A hlavně nevyhovuje, bejt tak zvaně slušně řečeno placený partner. A že jsem v tom byl sakra dobrej!

9 Pět táců za nic

Sedím, koukám, venku je zima. Obloha byla ten den zatažená, docela dost hnusný počasí. Byl jsem otrávenej, unavenej a znuďenej, nic mě nebavilo. Začínám přemejšlet: hlavně sakra potřebuju nějakýho kunšafta, prachy jsou teďka na prvním místě. Tak se začínám zajímat, kdo tam všechno je.

Najednou si ke mně přisedne takovej silnější dlouhovlásek, starší trochu, i když noblesně působící pán. Směje se na mě. Tak jak už jsem byl naučenej, oslovil jsem ho. Dali jsme se do řeči, jen tak mimochodem. Byl to čistej Čech, a hlavně rodilej Pražák, s čímž se mi svěřil hned na začátku našeho rozho-
voru, když jsem na něj začal mluvit nejdřív anglicky, takový to: „Hi, how are

you,“ a on se zasmál a řekl: „Já jsem Čech, mluv česky.“ Smál se, tak jsem byl docela rád, protože se mi i stalo, že mě někdy nějaký Čech doslova kvůli tomuto oslovení odbyl a řekl: „V Čechách mluv česky.“ Docela jsme si padli do oka a pak, jak už se to kolikrát opakovalo, nechal přivolat taxíka a odjeli jsme k němu domů.

Byl to takovej obyčejnej činžáček, ale nevypadal zvenku špatně. Vcházím dveřmi dovnitř. Poté i s ním do toho bytu. A tam, no prima ty jo, všude visí obrazy nádherný, ale fakt jako kdybyste vcházeli do nějaký snad Národní galerie nebo co. Říkám si: To jsem ještě nikdy neviděl. Tak se začnu zajímat a ptám se ho, co to je. To víte, nejsem zrovna znalejší v dílech a obrazech, koneckonců, kdo dneska jo, že. Tak se začnu s ním bavit.

On mi vypráví: „No to jsou obrazy, ty mě stály...“ Plácá takový sumy, až tomu ani nevěřím, ale člověk nikdy neví. Tak se bavím.

„Tady se posad.“

„Jasně, díky.“

Jde do kuchyně. Je tam krásný klid a ticho, jen ze starýho rádia hraje potichounku jakýsi folk, muzika. Po chvilce přichází a nese dvě sklenice a láhev vína. Nalívá mi. A tak sedíme a popíjíme jakési růžové víno.

Tak jsme konzultovali. Já se ho už hlavně trochu zvědavě začal vyptávat, čím se živí. Začínám mu i trochu lichotit, ale na to jsem byl zvyklej, byla to jedna z pasáží mýho povolání. V tu chvíli jsem mu asi přihrál na smeč, jak se říká lidově. Začal, že je šlechtického původu a že kdybych viděl jeho konto, tak bych tomu nevěřil. Ukazuje mi fotky nějakýho zámku, kterej je samozřejmě jeho, že ho zdědil. A že tam bych mohl bejt. A že bych tam žil. Já tomu, sice nevím proč, věřil, ale doslova všemu.

Potom jsem mu taky v kostce vypověděl a přiznal se, že potřebuju někde nějaký zázemí, a hlavně jsem mu položil otázku. Pamatuju si ji dodneška. „Hele, Karle,“ tak se jmenoval, „tak jak se domluvíme? Za kolik to uděláme?“

On se tak trochu šarmantně pousmál. „Za nic, protože na, tady máš,“ podává mi 5000 korun, „a běž spát a já si zatím budu ještě čist.“

Já si říkám: No, za vyspání 5000, tak jo. „A fakt nic víc?“

„Ne, opravdu, nejsem takovej. A 5000, to je pro mě nic.“ Zase se tak pousměje, ale jen tak, přesně jako šlechtic, tak jako – víte, ne?

Uvedl mě do svojí ložnice. Měl fakt postel, jako kdybych snad nebyl v bytě, ale někde na zámku. A byla krásně měkká a pohodlná. Tak jsem si zapálil ještě cigaretku, on mi ji připálí svíčkou, kterou měl na stříbrném podstavci.

„Dobrou noc.“

Brzy jsem usnul...

Ráno mě probudil. S přáním krásného rána. A nesl v rukou ták a na něm snídani, kterou mi sám připravil. Fakt nádhera. Jako na zámku, řekl jsem si v duchu. Že by fakt nekecal, že by to byl fakt nějaký pozůstatek potomek nějakýho šlechtického původu?

Pomalu jsem se vyplazil z té překrásný nadýchaný postele, vzal to krokem i s jeho doprovodem zase do kuchyně, teda spíše do takový jídelny, kde viselo kolem spousta těch překrásně malovaných uměleckých obrazů – tam jsme spolu posnídali.

Pak mi povídá: „Rád tě uvidím, můžeme spolu strávit víc dní.“ Nastavuje mi dlaň, v ní drží asi tak 1500 Kč, takže celkem jsem odcházel docela s pěknou částkou. Tak jsem byl spokojenej. Na něm bylo vidět, že je asi taky velice spokojenej.

„Tak ahoj, měj se hezky, děkuju.“

„Já taky.“ Loučíme se spolu a odcházím...

Tak jsem zase venku před tím domem, kam jsem den předtím vešel v jeho doprovodu. Namířil jsem to zase do města. Ale tentokrát ne do centra, ale myslím někam na okraj. Už si vzpomínám, jel jsem ten den odpoledne do Letňan, do nákupního centra. Tak prima, co kdybych si koupil něco pro radost, něco, co mi bude dělat potěchu víc dní než ty kvanta hadrů, který jsem stejně druhé den onosil a nechtěl jsem je a skončily buďto v popelnici, nebo v lepším případě nikde, ve skříni doma...

Aha, už vím, co mi udělá radost, koukám a sahám do kapsy u kalhot.

Vytahuju svůj starej, značně oprýskanej mobil. I s ním mi, ani nevím jak, vypadlo z kapsy asi 1600 korun. Tak jsem to vzal trochu svižnějším krokem k prodejně s elektronikou, rozhlížel jsem se, a když jsem dorazil k oddělení elektra pro volný čas, to jsou takový ty mobily, mp3 přehrávače a tak, tak mi padl hned do oka krásnej, černej, docela pěkně a i na mojí náтуру luxusně vypadající mobil. No, tak jsem si ho koupil. Nebyl zas tak moc drahej. Pak jsem ještě udělal nějakej drobněj nákup, jídlo, myslím i tričko jsem si tam ten den koupil. Měl jsem toho už až až, tak jsem vyrazil směrem domů.

Čekal na mě Dan a byl takovej zkroušenej. Ptám se ho, co se děje.

On se divně pousměje. „Jsi měl den dobrej, co?“

„Jo, docela jo, proč se ptáš?“

Pak jsme se dali trochu do řeči, on se mi svěřil, jak to má blbý. A zase, že už tam asi nebude moct bejt se mnou.

„Proč?“ Položil jsem mu tak trochu se zvýšeným tónem.

„Proč asi.“ Odpovídá mi. „Nemám na to.“

Trochu jsem znejistěl... Chvilí jsme oba mlčeli. Pak říkám: „Můžu ti nějak pomoci?“

„No, víš jak, asi ne. Nemusíš ze mě dělat debila. Víš moc dobře, že tobě se ještě daří a že já už jsem docela dost v prdeli. Víš to moc dobře,“ říká mi. Slzu má na krajíčku.

Bylo mi ho v tu chvíli líto. A i přesto, že to není zas tak dlouho, co jsem to schytl od něho, tak jsem to nějak zaobalil, takový ty kecý jako toho rázu: Tak na to nemysli, nějak to dopadne, co ty víš, třeba nakonec to dopadne dobře, neboj. Utěšoval jsem ho. Ale on se nějak zarazil. Ví, moc dobře jsem přitom věděl, že to asi nebude takový, jak jsem mu říkal. Věděl to, že melu jen takový ty žvásty, aby to nevypadalo, že nejsem jeho kámoš a že za ním nestojím...

Tak jsem se pak koukal na bednu, něco jsem si udělal k jídlu, přijdu z kuchyně do pokoje, ale Dan už tam nebyl. Tak jsem si řekl: Aspoň klid. A byl klid. Tak jsem se najedl a lehnul. Pomalu se mi klížily oči, až jsem usnul a spal. Ale ani nevím jak dlouho...

10 Nový podnik

Když jsem se probudil, měl jsem totiž vedle hlavy talíř, z kterého jsem jedl předchozí den, a byl ještě k tomu v hadrech, co jsem měl předtím na sobě. První pohled, když jsem proloupnul oči, směřoval vedle na protější postel, jestli tam leží, no hádejte kdo asi. Nic, Dan tam nebyl.

Hmm, asi má nějaký dlouhý flám, nebo u někoho zůstal. Tak jsem nějak nad tím nepřemýšlel, kde a kam včera bez rozloučení vlastně zmizel.

Nic jsem na dnešek neměl v plánu, no. Co bych jen tak dělal? S kým bych se mohl jen tak sejít? Nebo snad mám vyrazit poznat něco? Nebo snad někoho nového? Dávám v duchu sám sobě otázku...

Jo, máš to, prej, jsem slyšel, že v centru, no teda spíš v takovém polocentru na Praze 5, je nějaký nový buzi podnik. Tak jsem kouknul přes můj zbrusu nový mobil na internet a zjistil si potřebné informace, abych věděl, kde je a jak se tam dostanu. Po dlouhým nakrucování před zrcadlem vyřáším směr Újezd.

Jedu tramvají číslo 22 ze Zahradního města. Cesta mi nějak neubíhá. Nudím se, jede to pomalu. Praha je všude zacpaná. Jé, sakra, už se rozčiluju zrovna tak, že už se na mě lidi, co se mnou v tý tramvaji jedou, nechápavě koukají.

To víte, no, když vás čeká něco nového, tak jste nervní. Protože než jsem vyrazil, tak jsem mluvil po telefonu s majitelem toho nočního podniku a ten mě pozval, abych se mu přišel ukázat. Tak proto jsem se asi tak dvě hodiny převlékal a rozmejšlel, co si vlastně vezmu na sebe.

Tak už je konečně Národní divadlo. Příští zastávka Újezd, hlásí v tramvaji, tak ještě přejíždím most. A jo, vystupuju. A teďka – kudy jsem to měl jít? Jo, tudy jo. Ale ne. Nebo jo? Jsem trochu znejistěl... Ptát se kolemjdoucích nemá asi cenu, hlavně by to asi každý nemusel zkousnout, kdybych mu položil otázku typu: „Nevíte, kde je tu gay noční bar?“ No, vzhledem k mému zevnějšímu vzhledu a vizáži by to asi nemuselo dopadnout dobře. Tak si musím poradit sám. Zas přemejšlím a bavím se se svým svědomím. Jdu kolem obchodu, no teda spíš Vietnamců. Jo, co? Aha, tadý to je, už jsem tu.

Stojím vevnitř před barem. Přichází ke mně obsluha, ptá se, co potřebuju, že je dneska zadáno. Že dnes ne. „Máme uzavřenou společnost, jen na pozvánky, máš ji?“

„Nemám, ale jsem domluvenej.“

„Co, s kým že? Cože jsi?“ Ptá se mě trochu nevěřičně. „Počkej, mám to tady napsaný.“

„Ale jsem domluvenej s vaším šéfem.“

„Jo aha, Tony.“

No, ten druh konverzace mi připadal, jako kdyby tomu klukovi, co tam dělal za barem, bylo šedesát, ne kolem dvaceti čtyř. Protože se bavil takhle. Zase si myslím: Aspoň je vidět, že je to slušnej podnik. No, tak k věci.

Tak říká: „Aha, jo, to seš ty.“ A odbzučuje mi takové prosklené dveře.

Vcházím. Jé, ty jo, to jsem netušil, koukám se trochu i překvapeně, a to i na mojí bohatou zkušenost je trochu překvápko. Ale pak už přichází ke mně takový děda, tak šedesátipětiletý, má pusku od ucha k uchu a mluví. „Wellcome! Oh, you are nice boy! I want you here, in my house!“

No, zkrátka, mluvil anglicky. Znamenalo to, že už jsem jeho. No, teda jako že tam můžu provádět svojí práci. Jako že tam – no, prostě, nebudu lhát – že jsem tam zkrátka nová jejich gay šlapka.

Tak mě pak, když se skoro roztekl (ale na to jsem byl zvyklej, protože jsem to znal, nejdřív nadšení, a když bylo po, tak už jen taková suchá konverzace...) zase kupoval jeden drink za druhým a řekl mi, ať přijdu zítra trochu dřív. A že si mě vyzkouší. Já myslel v tu chvíli, že jako s ním půjdu na běčko...

Poloopitej jsem řekl: „Díky, musím jít.“

„Ne, nepůjdeš, pojeděš.“

„Díky.“

Dělal jsem, jako že nejsem vůbec nějak vděčnej. To abych nevypadal hned ze začátku jako laciná štětka. Jen teda přikývnu, řeknu jen takový: „Thank you.“ Jen tak se pousměju na něj, aby se neřeklo, a dám si ještě jeden drink. Pak už na mě kýve ten barman, že už tady mám toho taxíka, co mi zavolal i zaplatil Tony. A jedu domů.

Jsem rád, protože ten klub na mě docela dost zapůsopil. Docela dobře. Byl jsem rád. Moc dobře jsem věděl, že když jsem tak zvaně new, ze začátku mi to bude vynášet dost.

Den pak utekl jako voda. Stejně jsem za něj neudělal nic, nikde jsem nebyl a celej ho skoro prospal, prolenošil. A během něj i polemizoval. I jsem si trochu začal věřit víc. A dost často, když jsem si takhle věřil a měl pevný sebevědomí, tak jsem dokázal řešit dost věcí líp a lidi to tak i vnímali, že se dokážu postavit lečjakýmu problému. No, tak jsem se zase našňoril a vyrazil zas stejnou cestou jako včera. Po cestě jsem poslouchal hudbu a přemýšlel, jak to asi bude dál. Chytnu se tam? A co?

Třeba tam narazím na někoho, kdo mě z toho všeho nějak vytáhne. No, zkrátka, takový to, že jsem čekal na bohatýho prince. Že já jsem byl jako v roli Popelky.

Tak jsem dorazil, nahlásil se. Už vcházím dovnitř. Ujímá se mě takovej můj předchůdce, kterej byl asi pověřenej mi to tam ukázat a zsvětít mě, jak to tam chodí a tak. Tak spolu nějak mluvíme. On mi vysvětluje a dává instrukce jako takovýho typu: kdo a kterej má víc a kdo je chudák.

„A tenhle sem chodí jen tak zevlit, jen tak ucucává pivo, socka...“ Směje se. Nenápadně mi ukazuje jednoho klienta, co sedí u baru opodál.

No jo, no, říkám si, tak zase když si chci vydělat, tak si ty jeho trochu i debilní kecy musím vyslechnout, abych zkrátka zapadl a držel partu. Protože jsem nechtěl vyčnívat, z toho důvodu, že - asi to znáte - když jste něčím dneska výstřední, ať už je to cokoliv... To jsem už kvůli své vizáži a orientaci byl.

Po chvíličky přichází majitel, no, ten Tony, co mě sem jakoby vzal. A ptá se jako se spokojeným úsměvem: „Is it OK?“

Já mu odpovídám i s respektem: „OK, it's all ride.“

On mě tak trochu vyzývavě pohladí po rameni. Směje se. Za chvílku odejde někam dozadu. Asi šel do kanclu, myslím si v duchu.

No, tak se bavím s Alešem, to je ten kluk, se kterým tu stojím. Mele zase chvílku takový řeči jako: „No jo, no, ten je pořád stejnej. Už asi celou dobu, co

ho znám.“

„No jo, no.“ Odpovídám mu. „A hele, teďka ti zase já položím otázku. Jak to je, tak zvaně, chápeš, co se dělá tady? Jak s tím, co, tak zvaně – víš, co myslím – ne?“

Aleš se zasměje. Říká: „Neřeš to, prostě, co si vyděláš, je tvoje.“

„Jak to?“

„Ty snad máš zkušenost, že bys musel nějaký podíl svého výdělků odevzdávat, nebo co???“

„Ne.“ Lhal jsem, protože jsem to už dělal nějakou dobu tak, že jsme se s Danem dělili. No, dám příklad, vydělal jsem za béčko 2000, a Dan nic. Tak jsem dal 500 Danovi. Víte proč? Tomu se mezi šlapkama říká podíl za dohodu. Když jsem třeba zase nevydělal nic já, tak mi dohodil nějakýho svého kunšta.

Proč se mi hned vybavil? No jo, Dan, co asi dělá? Já, málem bych zapomněl. Měl jsem se mu ozvat...

Ještě jednu jsem dodal: „Ne, nemám žádnou takovou zkušenost.“ Směju se jen falešně.

„Víš, hele, tady to fakt tak není. Tenhle způsob si dělaj ty nejpodřadnější košťata na Hlaváku... Hahaha!“ Směje se. „A to ty nejsi, ne?!“ Koukne se na mě trochu prozíravě.

„Ne, ne, ne.“ Odpovídám trochu s otráslým hlasem.

Hlavně vím moc dobře, že teda, jak to říkal, největší košťata... Co? Takže já vlastně byl, nebo jsem snad to, co říkal. Ne, to ne. Nějak proto, že jsem si to nepřipouštěl k srdci, jsem na to v tu chvíli zapomněl. Zapomněl jsem i na Dana...

11 Poprvé na pódiu

Aleš na mě: „Hele, jdem. Za chvíli máš první vystoupení.“

„Co?“

„Pojď, uvidíš.“

Vzal mě za ruku, zavedl mě kamsi dozadu. Najednou vcházíme do šatny.

A já: „Jéé?!“ Protože ta šatna vypadala jako šatna v nějakém divadle.

Ale to nadšení jsem na sobě nedal znát. A řekl jsem: „No, co teď?“

Aleš se mě zeptal, trochu se smíchem: „Proč takový ‚jéé‘?“

A já se mu svěřil o svém divadelním nadání a smyslu pro rytmus a tanec a hlavně i pohyb. Tak jsem v tu chvíli od něj čekal odpověď jako toho rázu: To fakt ne...

Aleš jen: „No jo, no, hezký. Tak dělej, oblíkní si třebaáá – tohle. Hlavně dělej! Tak si – co – tohle...“ Podává mi oblek námořníka.

No jo, přesně takový mundúr, jako nosej námořníci. Tak jsem nechápal, ale oblíknul jsem se. Pak jsem se podíval na něj, on to měl taky na sobě. To samý! Ale úplně. Smál jsem se, on trochu taky.

Pak mi povídá: „Taky jsem se poprvý divil, ale to je jedno. Tak hele,“ mluví na mě dál, „až začnou rvát, tak jdeme na to.“

„Co?“

„No, hele, půjdeš na to pódium, jak jsme u něj stáli, a budeš tancovat. Říkal jsi, že to umíš, tak to pro tebe nebude problém, ne? Tak, já přijdu, budu tancovat s tebou, pak se spolu třeba... Líbej mě a tak, ale hlavně ne moc. Já buzna nejsem, víš?“

Ale byl fajn, protože to řekl na rovinu. Ještě jsme se bavili a probírali to. Trochu jsme i choreograficky zkoušeli, jak budeme spolu tancovat.

„Jdeme!“ Zařve na mě.

Já jdu.

A najednou...

Už jsem na pódiu a všude lidi, no teda klienti. A hlavně asi pěkně nadržžený cizinci odevšud možně, snad ze všech koutů země, ale neměl jsem čas moc přemýšlet, protože jsem tancoval... Jak jsem byl zvyklej, ani jsem je pak nevnímal. Hezky se nakrucuju a přichází ke mně takovej jeden, no prostě, dává mi za ty směšný námořnický kalhoty bankovku asi v hodnotě 50 euro. No, můžu vám říct, že mě to tak překvapilo, že jsem málem zůstal čumět. Ale to jsem neudělal, protože jsem věděl i od Aleše, co nemám právě dělat. A jedna z jeho rad, který mi celý tři hodiny dával, byla: „Nesmíš zůstat bez pohybu, musíš se bavit, ale hlavně - musí se bavit všichni ty nadržžený prasata, víš,“ vzpomněl jsem si v rozpáleném tanečním rytmu.

No, pak jich přišlo ještě asi třicet pět. To bylo peněz! Tak jsme si s Alešem, co to tam rozjel po chvilce se mnou, vydělali dohromady v přepočtu asi tak 15 000 Kč. Tak, dobrý večer to byl. Jel jsem hezky drožkou domů. A tak jsem sebou praštil do postele, že jsem tam doslova hodil šipku, jak se říká. Usnul jsem. V hlavě jsem měl dobrej pocit a myšlenky srovnané.

Druhej den mě budí můj mobil. Na displeji - co?! Volá Cibulka. Mám - nemám mu to zvednout? Rozmejšlím se a nakonec mačkám zelený tlačítko.

„Ahoj, co je?“

Jak se mám a jak žiju a že by mě rád po docela dlouhý době viděl.

Snažil jsem se vymluvit. Ale ani nevím. Prostě - tak jo.

„Ve čtyři hodiny se sejdeme na Andělu, jo? Budu tam.“

Překecal mě. Položil jsem mobila. Nějak jsem se plácal celý dopoledne od ničeho k ničemu, vymejšlel z nudy kraviny, nakonec jsem ještě vyběhl v domácím úboru, měl jsem na sobě slušivý tepláky, šel jsem si do drogerky koupit barvu na vlasy v odstínu modročerné. Říkám si, když ji pak asi po hodině vybírání a rozmyšlení platím u pokladny, že budu in. Ještě jsem zaběhl do trafiky pro krabičku cigaret. Domů. Tu barvu jsem si aplikoval na vlasy. U čekání, než začala působit, jsem si četl noviny, no teda spíš bulvár, takový ty drby o celebritách. Pak jsem šel do koupelny smejt si ji z vlasů. Přitom

jsem rovnou vykonal každodenní hygienickou proceduru. Pak už se pomalu nachyloval čas, tak jsem vyrazil směrem Anděl.

Sedl jsem na metro trasy C a jel do zastávky I. P. Pavlova. Vystupuju z metra. Podstupuju klasickou pražskou velkoměstskou tlačenicí. Konečně vyjízďím po eskalátorech nahoru k východu do vestibulu. Nasedám na tramvaj číslo 10, jedu směrem Anděl, cestou poslouchám songy, co mám v mobilu, různě koukám oknem ven. Anděl, přestup na metro, hlásí. Vystupuju. Už z dálky vidím tu jeho Fabii.

Tak se na mě, když jsem se přiblížil natolik, abychom si viděli do očí, usmívá, a zdraví: „Ahoj!“

Odpovídám mu taky: „Ahoj.“

„Nasedej.“

„Už jdu.“

„No, nemůžu tu dlouho stát, víš?“ Omlouvá se mi, když už se rozjíždíme. Vysvětluje mi, že by ho mohli pokutovat kvůli dopravním předpisům a takový ty žvásty kolem.

„Jo, dobrý, nic se neděje.“

V myslí se mi vybavuje období předtím, co jsme spolu prožívali. Nějak se bavíme o tom, že se teďka mám docela normálně.

A on se pousměje a říká: „Jde to líp, co, vid’?“

Já jen: „Jo, no jo.“ Ani nemám moc sílu zase lhát. V tu chvíli jsem vlastně mlčel. To víte, když totiž řeknete někomu něco, co byť se mu nelíbí, ale je to pravda, většinou mlčí, no. I já jsem radši, s prominutím, prostě držel hubu.

Tak jedeme dál městem a pak zastavujeme u takový – já, no docela pěkný zahradní restaurace. Posadíme se ke stolu.

„Co si dáš?“

„Dám si... Nó, třeba... Dám si limonádu.“

A z dálky se ozývá: „Máme různou.“

Já: Co, kdo?

Aha, to už se k nám hrnula silnější servírka. Smála se. Já na ni taky, a že si dám teda tu limonádu, třeba s příchutí maliny.

„Jasně.“

A Cibule si dá kafe. „Myslím turka, prosím!“ Zdůrazňuje servírce...

No, tak sedíme a tak různě. Spíš já poslouchám jeho. Ani totiž dneska nemám chuť se s ním bavit. Nějak moc už není o čem. Navíc jsem při těch jeho kecech spíš v hlavě přemýšlel, co a jak bude asi večer, až přijdu zase do toho klubu. Tam, jak jsem teďka, tak zvaně nově.

Pak vím, že jsme jeli na Strahov, do takovýho nějakýho zapadlýho zákoutí. Tam zastavil a pak jsem – no, tam jsem mu to udělal. Pak jsem byl docela znechucenej. Nic, no. Takovejch bylo, v duchu si nakonec říkám.

On mě pak odvezl domů. Dal mi asi 1500 Kč.

„Tak čau.“

„Měj se, ahoj.“

Pomalu odjíždí a já otevírám vchodový dveře u baráku a jdu domů. Pak jen tak sprcha, rychlá úprava, nějaký jídlo, co zbylo v ledničce. A musel jsem jít, protože mě začal docela tlačit čas...

Dorazil jsem. Už mě vítá ten barman. Směje se.

„Tak co, jak bylo?“

„Jó, dobrý.“

„A co si dáme?“

Já jsem si řekl: Dám si jen neperlivou vodu.

Tak jsem se posadil a jako se rozhlížel kolem sebe a pozoroval televizi, kde promítali nějaký takový buzi péčko. V něm hráli docela pěkný kluci. Říkám si: Hmmm, takovýho nějakýho bych chtěl mít vedle sebe. Ale hned mě ta myšlenka mizí z hlavy, protože si ke mně přisedává takovej, asi mu mohlo být kolem, no, skoro 40 let. Ale docela, no, nebyl zas tak slizkej a tak hnusnej a bezcitnej jako spousta a spousta jeho předchůdců. Začneme konverzovat.

Jak se má? A zas já? Jo, dobře... A cože já tady?

Ani nestačím říct nic.

„Neboj, vím, nějak se domluvíme, ale chci tě trochu líp poznat, tak...”

Tak se mezi náma rozběhla debata a diskutování o všem možným.

„Seš tady z Prahy?” Mluvili jsme spolu češtinou. Byl to Čech.

„Jo, to jsem.” A usmál se.

„Co děláš?”

On, že pracuje v jedné firmě, ale že mi víc nepoví, že je to nějak jedno, ne?

Když už jsem byl přepitej téma všemožnejma sladkejma pitíma, tak říkám:

„Tak co, byznys?”

On: „Jasná věc!”

A šli jsme spolu do privátního pokoje, který byl kousek dál, někde vzadějc, v tom podniku....

Když jsem byl hotovej a rozloučil se s ním, tak jsem si koupil v automatu cigára a šel ven. Bylo docela hezky. Byl celkem čistej vzduch venku, tak jsem šel kus cesty směrem k domovovi, ale vzal jsem to kolem Národního divadla. Jak se tak koukám a prohlížím si tu překrásnou stavbu, vybavuje se mi: No, kéž bych si tu jednou zahrál. Ale moc dobře jsem věděl – to slovo „kéž“ znamená něco jako: Nech si zdát. Rozebírám to ve svojí mysli a jdu dál, až na Národní třídu.

Ještě jsem se stavil něco nakoupit v obchodním domě. A jel jsem pomalou cestou domů. Už jsem skoro dojížděl na zastávku Zahradní město, když najednou mi zvoní mobil. Co, kdo zas? Říkám si. Vytahuju ho. Volá Dan.

„Ahoj, co se děje?”

„Nic, jen kde jsi.”

„Za chvíli jsem doma. Probereme to, polož to, ať neplýtváš kredit.”

Vešel jsem mezi dveře. Proti mě Dan: „Stěhuju se, nebudu tu. Co bylo, bylo.

A nech to, nějak se zařídím, nepotřebuju už nic...”

„Co blbneš? Já to tady nemůžu sám táhnout.“

„A vedle spolubydlící taky odchází,“ říká mi. A je trochu nějakéj takovej zkroušeněj.

Tak odešel. Já věděl, že do konce tejdne se budu stěhovat taky. Zatím jsem na to nemyslel, protože jsem věděl, že prachy byly, a hlavně budou. A spolíhal jsem na to. Ani jsem už neměl sílu zase řešit tenhle problém. Ale trochu se mi bude stejskat, říkám si při pomalým usínání. Spím.

Následující týden jsem se jen tak plácal od ničeho k ničemu. Ani jsem nechodil moc do klubu. S majitelem a provozním jsem se dohodnul, byla s ním našťestí domluva.

„Tak jo, volno, jasné, proč ne, škoda, pro tebe bude hodně lidí. Teďka nevadí. Ahoj, měj se krásně, klidně přijď, budu rád,“ říká mi na konci našeho rozhovoru, když pak pokládám mobil a stojím v centru Prahy.

12 Nečekané setkání

Protože jsem zase z nudy šel, všude možně jsem se díval a trochu i zas nakupoval, vybíral si hadry. Když se pak nacyloval podvečer, tak se mi vybavilo: No jo, stěhování! Moc věcí tam nemám, ale stejně, ta tíha, kašlu na to, zavolám Cibuli, velice rád mi s tím pomůže. V myšlence se škodolibě a i samolibě rozhoduju. Jak to bude s převozem věcí, mám vyřešený. Teď ale hlavní věc, přemejšlím. Přitom se courám zak kolem těch různých obchodů. Dám si něco k jídlu. Tak se stavuju v McDonaldu Na Poříčí na Praze 1. Jsem si dal takový mega menu, že jsem tam zůstal sedět skoro až do zavírací doby. Seděl jsem, nechtělo se mi nějak se zvednout a dojít těch pár kroků na metro.

A najednou přichází taková snědší paní. Říkám si: Hmmm. V duchu.

„Ahoj hele, nohy stranou, ať tě nepodmetu, nebo se neoženíš.“ Směje se. Vypadá nakonec docela jako sympačka.

Tak jsem řekl: „Jasný.“ Takovým taky přátelským tónem.

Pozval jsem ji na kávu, kterou ten den udělali poslední, protože bylo asi tak

patnáct minut do konce pracovní doby toho, já nevím, no Bártistyx, nebo jak se jim říká. To je fuk. Kecalí jsme. Nakonec si zase říkám v mysli: Tak se svěřím.

Položil jsem jí hlavně otázku: „Ale ještě pardon, zapomněli jsme se seznámit! Ahoj, Kristián.“

„Ahoj, Darina.“

Podáváme si ruku. Smějeme se na sebe. No ale k věci. Kecal jsem s ní o tom jako stěhování, ale snažil jsem se to podat tak, aby to nevypadalo blbě.

Ale ona: „Neboj, jestli chceš, můžeš bydlet u mě.“

„Ale za kolik? A co tvoje rodina, manžel, máš manžela?“

„Ten to neřeší, ten bude rád.“

„Tak za kolik, Darinko?“ Ptám se zvědavě.

„Za 200 až 250 denně.“

„Hmmm, to de. Ale jen nájem?“

„Ne, dostaneš najíst, napít a tak. Jako kdybys byl můj syn!“ Směje se. S takovým romským přízvukem mi oznamuje: „Tak co, deš se kouknout, jak se má bydlet?“ Jako že se chlubila.

„Tak jo, tak počkej.“

A zašla dovnitř, do toho MC Donaldu, jak jsem seděl, ale služebním vchodem, protože roleta byla pro veřejnost stáhlá, jako že bylo zavřeno. No tak za chvilinku přichází a jdeme.

„Kudy to vezmeme?“

„Tudy na metro, ale Běčkem.“

„A kde teda spíš? Promiň, v jaký části Prahy bydlíš?“ ptám se zvědavě a i tak trochu nejistě, když spolu jdeme pomalu k metru.

„Na Stodůlkách.“

„Hmmm. Tak tam to moc neznám.“

„Nevadí, poznáš.“ Směje se. „Dáš si cigáro?“ Vyndává z kapsy červený Ronsonky.

„Dám, ale mám.“

„Ber, dělej, já nejsem chraploun.“ Tím jako myslela, že se nechová jako – no, jak bych to podal – zkrátka jako tak zvaný škudlil, co nedá zadarmo posmrkanou kapesník, například.

No, tak jsme si zapálili a nastupujeme na eskalátory, jedeme dolů do metra. Ještě jedny schody. Jedeme. Hlásej stanice jako Smíchovský nádraží a Stodůlky.

„Aha, vystupujem,“ říká. „Jdem. Jdeš taky?“

„Jo, jdu.“

Trochu ji nestíhám, protože chvátá pro takovej spěch.

„Ještě jedeme busem a jede za jednu minutu. Dělej!“

Fakt, když jsme vyšli ven z metra na Stodůlkách, stavěl tam autobus, takže jsme rovnou nastoupili a jeli.

„A je to ještě daleko?“

„Ne, je to už asi deset minut a ke dveřím k nám.“ Směje se. Uklidňuje mě, když jsem v tu chvíli takovej nejistej. To víte, no, cizí člověk, znám ji pár hodin. Nevíte nikdy, zas si říkám v hlavě.

Zanedlouho vystupujeme z toho autobusu a jdem po takový pěšince kousek do kopečka. Bavíme se, já jí nějak pomalu začínám věřit.

„Už jsme tady.“ Otevírá vchodové dveře u jednoho z paneláků. Bydlela na sídlišti Stodůlky. Jdeme takovou tou klasickou panelákovou chodbou. Otevírá už dveře i od bytové jednotky, na nich je nápis: Host do domu, Bůh do domu.

A já pomaličku, po kousíčku, po malinkých krůčcích...

„Neboj,“ říká, „pojď, představím tě.“

Ale já jsem se strašně styděl! No, víte, no, neznal jsem je.

„Ahoj, Honzo.“ Zdraví svého muže. „Nazdar, to je Kristián a bude tady.“

„Jo. Proč ne?“

Já jsem se taky představil, podávám mu ruku.

„Já jsem Honza. A neboj, jako doma.“

Když mi tak pevně stiskne ruku, říkám si: No, tady je to nějaký divný, vždyť oni mě neznají a takhle mě, úplně cizího, berou domů, do své domácnosti.

„Neměj strach,“ praví mi Honza. „No tak si popovídáme, dáš si?“ Nabízí mi skleničku a vytahuje z přenádherný obývací stěny láhev whisky.

„Ne, děkuju.“

A tak si nalil sám.

„Dám si nealko kdyžtak.“ Pomalu se přestávám stydět.

„Jo, Dari!“ Zavolá na Darinu, která zmizela někam dozadu, asi s největší pravděpodobností do kuchyně, „a dej mu limonádu, jo?“

Nalívá mi po chvilce, jo, Fantu. Tak si přisedla k nám. Prokecali a projedli jsme spolu všichni, no, snad jsem se tam zdržel asi do půl dvanáctý do večera.

Když jsem už řekl: „Tak já asi půjdu,“ Honza na mě: „Tak co, budeš u nás?“ Ptá se mě tak trochu prozíravě.

„Jo, jo, budu.“ Odpovídám a dávám mu na sebe telefon.

„Tak vítej mezi náma.“ Odpovídá mi i Darina, která byla vedle něj.

Odjel jsem domů. Ten večer jsem si pomalu začal balit kufry a věci...

13 Stěhování

Ráno jsem ještě zavolal Cibulkovi.

„Jo, to víš, že jo, Kristiánku můj,“ odpovídá mi na můj dotaz.

„Tak v kolik?“

„No jak chceš,“ říká mi, „mám čas.“

Položil jsem už po tom všem formálním domlouvání telefon. Nechtěl jsem poslouchat takový ty jeho úchylný kecý. Pak jsem se dobaloval, připravoval a tak, jak to chodí u stěhování, všechno kolem toho. Klíče a tak. Pak jsem už

čekal na Cibulku... Byl tam i s tou svojí bílou Fabií.

„Ahoj,“ zdraví mě, „kolik kufrů chceš odnést?“

„Vem mi tyhle dva!“ Ukazuju mu v předsíni dva velký letištní kufry. „Jsou těžký.“

„Jo, jasně.“ Bere mi je a odnáší dolů k autu.

Mhm, aspoň že tak, že mi někdo pomůže, když to tak všechno dopadlo. Prohlížím si stěny a spoušť, co jsem v bytě nechal, protože jsem se vykašlal na to nějak uklízet. Ale nebyla to taková hrůza. No, tak ještě jeden kufr.

Odjíždíme směrem k Darině a Honzovi Buchlům.

„A víš přesnou adresu?“ Ptá se mě, když natahuje ruku po navigaci, aby zadal údaje pro zjištění trasy, kudy pojedeme.

„Jo, vydrž.“ Zvedám mobil a volám. Zvoní to jednou, dvakrát, sakra, zvedni to! Jo, konečně.

„Ahóóój,“ volá na mě po telefonu. „Tak co?“

„Už se blížím!“ Říkám jí. „Jedu – teda stěhuju se k vám.“

„Jo, už čekám na tebe. Honza někam odešel.“

„Tak hele, Dari, nemůžu moc mluvit, víš. Řekni mi přesnou adresu.“

Pokládám to, už mám v ústech, že ji povím Cibulkovi, co mezitím řídil a poslouchal rádio.

„Já to slyšel, už jsem to tam nastavil a zadal, budeme tam přesně,“ kouká se do navigace, kde jsou všechny ty vychytávky, „jo, za dvacet pět minut.“

„Díky moc.“

Už se pomalu blížíme, protože navigace hlásí dojezd do cíle za pět minut.

Už jsem se docela těšil.

Říkám Cibulkovi: „Hele, tak mi zastav kousek, aby neviděli, že jsi mě přivezl, jo?“

„Jasná věc.“ Odpověděl mi na to.

Zastavil a vyndal kufry ze zadní části auta. Pak se se mnou rozloučil a odjel. No, támhle je už Darina s Honzou a s nějakou ještě mladší slečnou.

„Ahoj, tak jsi dorazil dobře?“ ptají se mě na střídačku Honza i Darina. „My ti pomůžeme s věcmi.“

Vcházíme dovnitř. Darina už mi ukazuje pokoj a postel, na který budu spát.

Na oplátku jí podávám ruku s dvěma tisíci korunami. „To je na začátek, na těch deset dní, stačí to, dobrý?“

„Jo,“ odpovídá mi vcelku spokojeně.

Vybalil jsem si věci a všechno jsem si tam hezky rozložil.

Jak se tak koukám, říkám si: No vida, nakonec jsem si polepšil.

Pak jsem z toho stěhování, jednání a přemísťování usnul.

Druhej den ráno mě vzbudila Darina a prej: „Dobré ránko, jak jsme se vyspali?“ A dodává: „Támhle máme koupelnu a tady je toaleta.“

A tak mi ukazuje, kde co je, takový jakoby instrukce. „Víš, chtěla jsem ti to ukázat včera, ale když jsem šla pro tebe do pokoje, spal jsi.“

„Já vim.“

Nějak jsme se zase dali dohromady. Dopoledne jsem Darině pomáhal připravovat oběd. Různě jsme si u toho i popovídali o všem možným a začali jsme si na sebe pomalu zvykat.

14 Dovolená s Rusákem

Šel čas jako voda. My si začali rozumět. Bylo to docela dobrý, kolikrát jsme spolu měli dokonce nějaký ty tajnůstky před jejím manželem, protože byl notorickéj alkoholik, byl věčně na mol. Takže když neřval nebo si nepouštěl muziku takovým způsobem, že se otrásaly okenní tabulky, tak spal, anebo byl, což bylo na denním pořádku, v hospodě, kde proseděl třeba i den a celou noc.

Jednoho dne se mě Darina ptá, jak se vlastně živím. Že platím skoro každej den a že mě ještě skoro nikdy neviděla, že bych chodil do práce. Prej že je jí to nějaký divný.

„Ty děláš někde v baru barmana, vid', že většinou odcházíš v podvečer a vracíš se ráno, vid'. Je to těžký, ta práce?“

Začal jsem se trochu stydět, proto jsem se rozhodl, že radši budu zatím lhát. Protože natolik jsem jí zase nevěřil. „Jo, občas je to docela náročný, ale zase nic tak hroznýho.“

Mlel jsem, jak se doplňuje pití do lednice, jak dělám na konci směny kasu a tak. Pak jsme nějak uzavřeli naši debatu a já šel ten večer do baru.

Takových podobných dnů pak byla spousta. Občas na kšeftě, nebo jsem lítal někde po městě po známejch, kamarádech, i po takových těch známostech tak zvaně na využívání, co se týká peněz a tak.

Než jsem se nadál, bylo tu léto. Celej de facto podzim i zimu jsem strávil u Buchlů a nestěžoval jsem si na nic. Začala sezóna, kdy do Prahy začínají hodně najíždět cizinci ze všech koutů světa, a to pro mě znamenalo, že sem taky jezdí i cizinci, co právě vyhledávají služby homosexuálních prostitutů. Věděl jsem, že se mi hodí. Tak jsem se rozhodl rozjet takovou svojí kampan'. Prostě ani nevím, jak jsem tenkrát mohl bejt takovej debil. No, zkrátka, když se mě někdo zeptal: „A co děláš za práci, čím se živíš?“ tak jsem už nelhal a doslova jsem se chlubil svým takzvaně nejstarším řemeslem a povoláním lidstva, a to byla prostituce. No, tak jsem to střídal jak ponožky, byl jsem jeden večer s tím a pak třeba na pár dní zase s tímhle. S Němcema, Rakušanama, Američanama a vlastně nevím už, s kým vším, jsem trávil jednu noc.

Až jednou jsem byl na skok v jednom baru, kam jsem chodil jen občas. Moc jsem se zalíbil nějakýmu Rusákovi, prej to byl veterinář. A ti v Rusku mají docela dobrý prachy. Tak jsem se s ním domluvil mojí docela dobrou, plynulou angličtinou na byznys. Že chce se mnou jít do gay sauny. To je sauna, kde si lidi gay orientace mohou dělat, co chtějí, jako co se týká sexuálních styků. Tak jsem se svlékl. Šli jsme spolu do té sauny, pak do studený vody, do páry a na bar. Potom mi to udělal.

Dotázal jsem se ho, za kolik vlastně.

Ale on odpověděl: „Zatím za nic.“

Nechápavě jsem se podíval.

A on tou lámanou angličtinou: „Chci s tebou strávit celou mojí dovolenou tady. Pak to budeš mít třeba za dvacet tisíc.“

„Tak jo,“ přijal jsem s radostí jeho nabídku.

Jsme jeli spolu taxíkem do hotelu někde v centru Prahy. Tam jsem s ním trávil tak krásně čas a dny. Chodili jsme, on mi kupoval věci. Rozmazloval mě. Já se cejtil jako v bavlncce. Procedury, co jsem podstoupil... Zaplatil mi i takovou něco jako proměnu zevnějšku. Stříhali mě a barvili, kosmetiku mi dělali, všechno zkrátka. Změnili celkovej můj vzhled. Nemohl jsem věřit vlastním očím, když jsem se pak podíval do zrcadla. Cejtil jsem se tak dobře, a dokonce jsem za těch asi pět dní nějak vypustil z hlavy můj domov.

Když jsme se loučili a já s ním byl na letišti, tak jsem byl dokonce trochu smutnej, protože on byl docela sympáťák. A hlavně, spali jsme spolu asi jen dvakrát a byl něžnej. Byl jsem docela i zklamanej, že odjíždí, že má tam někde v Rusku svýho přítele, protože bych to tady hned zabalil a odjel s ním, což pochopitelně nešlo... Tak jsem ho vyprovodil a jel zpátky domů. V rukou jsem si nesl spoustu tašek se samými nápisy značkových obchodů a v nich ještě značkovější věci, nádhera.

Jel jsem směrem domů...

Cesta domů z letiště mi trvala asi necelou hodíku. Pomalu už jsem se blížil k paneláku, kde jsem bydlel, u Buchlů.

Když jsem vcházel dovnitř, tak mě hnedka Darina vítá a ptá se zvědavě: „Co to máš? Co si to neseš?“

„Ale to jsem byl u jednoho známýho. Dostal jsem nějaký věci, co nenosí a tak, co nepotřebuje.“ Lhal jsem a věděl, že už asi bude něco tušit.

Moc jsem se ani radši nevyjadřoval dál a šel jsem do pokoje. A pak jsem si zbytek dne prohlížel a zkoušel ty hadry. Nasadil jsem si všechny ty nádherný šperky, řetízky, náramky a různý módní doplňky. Šel jsem do kuchyně.

„Jé, tobě to sekne! Táto, pojď se podívat!“

Honza se nějak objevil. Myslím, že přišel z ložnice. Co tam asi dělal? Byl zas ožralej jako prase. Smál se.

Říká: „Jé, ty jsi nějakéj bukvatej! Darino, máme v bytě buzíka!“ Směje se. A všechny blbý kecý kolem.

Vím ale, že to nemyslel zle. Byl opitej, nevěděl asi, co mluví. Smál se. Já jsem se pak prohlížel v zrcadle a samolibě jsem se sám sebou kochal. Říkám si: Mě to sekne! Já jsem ale kus!

No, tak už dost. Po asi třiceti minutách vzhlížení se a prohlížení sám sebe v zrcadle jdu do obýváku. Koukám se na televizi, povídám si s Darinou. Různě se pak mrcasím po bytě.

15 Kecy a drogy

No, protože jsem se ten den cejtil docela in, a taky že jsem vypadal dobře, tak jsem se rozhodl jít někam, řečeno mým slovníkem, na luxusní heteráckou diskotéku, mezi „normální“ lidi. Vyrazil jsem asi ve dvacet tři hodin a padesát minut směr Holešovice.

Šel jsem se bavit na jednu obří asi třípatrovou diskotéku. Byl jsem tam až do rána. A bavil se, pil, tancoval. Ještě než jsem se zpil tak, že jsem nevnímал, tak jsem si to tam hezky celý prošel. Byl jsem na všech třech, jak se tomu říká, stejdzích, to je jako že v každém patře hrajou trochu jinej styl muziky. V tom posledním jsem se nějak usadil, když už jsem byl utancovanej až až.

Sedím. Pomalu poklimbávám. V tom mě nějaký hlas osloví: „Ahoj, hele, jak se bavíme? Dobrý? Všechno je OK? Sluší ti to.“

Zpozorním. Stojí vedle mě takovej, tak dvacetiosmiletej urostlejší kluk.

„Jo, dobrý, všechno je OK. A ty?“

„Já mám na starosti, aby to tu bylo OK.“ Směje se a kouká na mě. „Seš tady poprvý, vid’?“

„Jo, nikdy jsem tady nebyl.“

„Víš, mám to tady pod palcem, to znamená jako – víš...?“

„Ne.“ Odpovídám. „Seš tady majitel?“

„Ne, to ne, ale mám na starosti produkci a takový ty věci kolem, jako co se hraje za muziku, kdo tady vystupuje... Zajišťuju mu ty další lidi, víš, který

pak dělaj zvuk a světla a takový tyhle blbosti kolem.“

„Aha, tak to jo. Ahoj, Kristián, těší mě.“

„Ahoj, já jsem Milan. Taky mě těší...“

Pozval mě na panáka. Samozřejmě jsem neodmítnul. Potom se už večer nachyloval k ránu. Kolik tak může bejt, říkám si. Kouknu se na ty přenádher-ný luxusní hodinky, co mi koupil ten Rusák. Ty jo, už je tolik? Bylo asi pět. Koukám na hodinky, vidím ten nápis trochu rozmazaně, ale vidím dobře.

Milan: „Co, ty už jdeš?“

„Jo, musím, jsem unavenej jak pes.“

„Nemusíš, pojď ke mně!“

„Co? Ale já nějak nemůžu,“ vymlouval jsem se. Co bych tam dělal, říkám si v mé momentálně alkoholem otupělé mysli.

Ale nakonec – tak co, nechávám se jako vždy přemluvit.

„Tak jdeme?“

„Jo, jdem.“

Vycházíme ale jiným východem, než jsem přišel sám. Byl to služební VIP východ. Jdeme k výtahu. Sjíždíme dolů, asi do podzemních garáží, vypadá to tak. Otevírají se dveře a vystupujeme. Podlaží pět, hlásí se z reproduktoru u toho výtahu. Jdu s ním. Jdeme těma garážema, až dojdeme k jednomu – co?! BMW.

„No, krásný autíčko máš,“ říkám Milanovi.

„Dík, nasedni.“

Nasedám a odjíždíme ven. Nejdřív klíčky. Řídí tak rychle, že se mi trochu zvedá žaludek. Ale skousnul jsem to. A jedeme a jsme na uliční úrovni. Už jedeme po silnici.

„A odkud že seš?“

„Víš, kde jsou Dívčí hrady?“

„To je Praha 5, ne?“ říkám nejistě.

„Jasný.“

Jedeme městem a ranní probouzející se Prahou. Na obloze jsou červánky, pomalu se rozednívá. Zanedlouho vyjíždíme strašnej kopec. No, nechtěl bych to jít pěšky, říkám si.

„Už budeme doma.“

Zastavujeme před domkem, kterej má dvě podlaží. Zastavujeme.

„Tak, vítej u mě!“ říká, když vcházíme do jeho bytu.

Ale koukám, všude je strašnej nepořádek a spousta věcí. A v tý spoustě občas i sem tam nějaká láhev a papíry. Prostě nic moc byt. Sice čistej, hezkej, to jo, ale ten bordel...

Uvádí mě do jakýhosi pokoje a říká: „Jdeme spát, ne?“

„Ty budeš spát kde?“

„No s tebou přece, ne?“

V tu chvíli mi dochází, proč mě vlastně ten předchozí večer oslovil, a hlavně proč tady teďka stojím. Ale byl jsem na to zvyklej. Tak jsme si lehli a usnuli jsme a spali celej den až do nějakých osmi hodin do večera.

Vzbudil jsem se, vyplazil se z postele a byl jsem úplně mimo. Měl jsem kocovinu jako prase a bylo mi blbě. Vzal jsem to hezky zpříma k záchodový míse. Tam jsem se pozvracel, až jsem vyzvracel snad i to poslední, co mi v žaludku zůstalo, jako že tam nebylo už asi nic.

Po chvilce přichází Milan: „Dáš si snídani?“

„Ne, díky, ne,“ odpovídám. „Je mi zle.“

Bylo to na mě i dost znát, tak jsem se trochu před Milanem zastyděl. Nějak jsem zase pokračoval v ranní procedůře nekončícího točení hlavy, to jak jsem měl tu megaopici.

A potom jsem se zeptal: „Tak, co já asi půjdu domů, ne?“

„Proč? Nechceš se mnou tady ještě pobejt? Dáme kafe a pak vyrazíme na věcu, ne? Co? Chceš?“

„Jo, tak jo, no,“ zní má odpověď.

Sedám si k jídelnímu stolu u Milana v kuchyni. Kolem je taky nepořádek, hromada neumytého nádobí, sklenice talířů a fuj hnus, si říkám, proč je takový prase? Hlavně že si vozí zadnici v BMW. Dělá machra a přitom je to takový čuně.

Najednou slyším zvonění. Aha, to zvoní od vchodu. U domovního vstupu se ozývá jakési zapískání. Kouknu z okna, protože z jižního okna toho bytu bylo vidět přímo, kdo stojí venku.

Ptám se trochu nechápavě i vystrašeně Milana: „Kdo to je?“

„Klid, to jsou mý kámoši, neboj, neznásilníme tě.“ Směje se.

Už jsou nahoře mezi dveřma, zouvají se. Já je jen tak pozoruju, snažím se bejt nenápadnej. Ale vidí mě. Koukám, jak si podávají oba s Milanem ruce. Takový ty pozdravy, jak to chodí mezi frajírkama. Za momentík mi je představuje. Já se představuju jim.

Pak jdou do kuchyně i s Milanem. Nemám zájem tam sedět a už vůbec se s nima bavit, protože působili nějak vypatlaně. Řekl jsem si, že to je pro mě bezpředmětný, se s takovejma vymaštěnejma namachrovanějma debilákama bavit.

„Milane, budu v obýváku.“ Vymlouval jsem se na tu kocovinu, dělal jsem, že si jdu lehnout. Ale přitom jsem je poslouchal, co si mezi sebou povídají. No, takový kecy. Ty vole, ty maj v těch mozkách vymyto, říkám si v mysli. No a pak – co?!

To dává na stůl jeden z jeho vymaštěnejch kamarádíčků - nevěřím svým očím – jehla, teda spíš buchna, jak se tak slangově říká. A docela fuj. Už si to dal do sebe. Fuj, hnus, dostal jsem strach. Co bude dál? Jestli nebudou agresivní? Ale ne, jeden debil spadl ze židle. Taková rána! Zacpávám si až z toho uši. A mám fakt už i strach.

Za tři hodiny kraválu a debilních keců odcházej. Loučej se konečně. Ale já hned na Milana: „Hele, jdu, tohle ne!“

Loučím se po nemalým přemlouvání, takový to zůstaň tady...

„Ne, v žádném případě.“ Konečně jsem venku.

Sakra, kudy se dostanu do města? Jdu po tý samý cestě, co jsem sem přijel v tom jeho BMW. Hele, tam někdo jde. „Tak, prosím vás, kudy tady na auto-

bus, nebo jezdí tu něco?”

„Jasně.“ Takový důchodce, co venčí svého pejska, mi ukazuje: „Takhle kousek z kopečka a tam jede tramvaj.“

„Jo, je to daleko?”

„Ne, neboj, je to asi pět minut chůze.“

Zpočátku se tomu moc nechtělo věřit, ale jo, měl pravdu. Zdáčky už vidím – svítí domy a pouliční lampy. I ta zastávka tramvaje číslo 14. Dobrý, to jede na metro směrem domů.

Dorazil jsem k Buchlům snad v půl jedný v noci. Už spali. Potichoučku, abych je nevzbudil, jdu a zavírám dveře u mého pokoje. Zase si nějak v hlavě šrotím myšlenky na minulost, na Dana a tak. Celkem o všem možným. No a usínám.

16 Podraz

Následující den mě čekalo ne moc milé probuzení. Pěkně jsem to odnesl, jak už to chodí. Docela dost ostrá hádka s Darinou, která už asi musela něco tušit. Jenom si pamatuju, že na mě řvala takovým tím klasickým romským přízvukem, že jsem pořád pryč, že kradu, nebo že neví, kde k těm penězům přicházím, že se byla podívat do baru, kde jsem jí nedávno zalhal, že pracuju. Hádali jsme se docela dlouho a pak se z ložnice přivalil její manžel, Honza. Zas byl úplně na mol, vím, že jenom zažvanil, ale s mým překvapením se ohradil ne na mě, ale na Darinu. Řekl jí s takovým poloožraleckým tónem: „Co děláš?! Může si dělat, co chce, ne? Máš ho snad za dítě?! Je dospělej, ne? Nech ho a jdi mi radši udělat něco k jídlu.“

Odešel zpátky do ložnice a rozvalil se k televizi.

Darina se na mě v tu chvíli docela hnusným pohledem podívala. Říká: „Tak takhle ne!“

Odešla do pokoje stlát postel, asi s největší pravděpodobností Honzovi, kterej snad ani tu večeri, co mu pak připravila, nesnědl. Pak tam zapadnul a už jsem ho ten den neviděl.

Když ta hnusná špatná atmosféra u Buchlů pominula, tak jsem ještě, abych to urovnal, se zeptal: „Chceš pomoci s něčím?“

Darina: „Tak jo.“ Taky se mi nějak začíná omlouvat.

Já jí taky.

Jsme zase zadobře.

Říká mi: „Víš co? Pojedeme spolu nakoupit, není tu už skoro nic.“

Zaplatil jsem jí rovnou asi 1 500 Kč. Bere si tašku, kabelku, nějaký peníze a vyrážíme. Je asi kolem půl čtvrté odpoledne. Jedeme do nedalekého nákupního střediska.

No, když vcházíme a míjíme takový ty skleněný, ale bytelný samootevírací dveře na fotobuňku, ptám se: „A pro co že to vlastně jdeme?“

„Jo, počkej, mám tu seznam.“ Sahá do útrob své kabelky. „Kde jenom – jo, mám ho! Musíme koupit...“ Jmenovala věci z toho seznamu, že jsem pak i přestal vnímat. Věnoval jsem pozornost jiným věcem kolem.

Pak jsem vzal nákupní koš, už jsem s ním jen tak popojížděl, snad po všech možných úsecích toho obchodu, a konečně míříme k pokladně. Pak už jen...

„Já chci pryč!“

„Neboj, už to bude,“ uklidňuje mě Darina.

Konečně jsme venku. Mám v každé ruce tak tři nákupní tašky narvané vším možným, no, co se běžně nakupuje na měsíc do zásoby do domácnosti, kde žijí tři osoby. Darina za sebou táhne klasický důchodcovský vozík na kolečkách. Jdeme pomaličku ale jistě k Buchlům zpátky.

Darina se nějak zaráží a já taky. Protože z dálky volá někdo: „Darina, avarde Darina!“ To znamená v romštině: „Darino, pojď sem!“

Ptám se, než se ta romská žena sama přiblíží k nám, kdo to je.

„Ale, to je jedna známá, je vychcaná, počkej, co já s ní udělám.“

„No ahoj, jak se máš, Darina?“ Začíná mezi nima probíhat snad nekonečná debata. Takový ty drby. Co, kdo, jo, fakt? A zavřeli ho? Jo, to nevím. Už mě to nudí. Trochu se stydím, protože lidi kolem nás na nás čumí kvůli těm

dvoum, že, no jak bych to řekl slušně, romsky důrazněji konverzovaly.

Pak se konečně loučej. Jdeme. Konečně doma, říkám si, když dorazíme a za náma se zavírají dveře od bytu. Tak jsem byl unavenej i znechucenej a nevěděl, co dál. Mám jít spát? Nebo ven? Nevím. Sakra, co dál? Nudím se. Tak jsem nějak myslím poslouchal songy v mém krásném zbrusu novým mobilu. A pak jako obvykle zase tvrdý čistý spánek.

Následující dny byly dost podobný tomu předchozímu. Já si nějak začal říkat: Takhle to dál nejde, když tady platím skoro 9 000 za měsíc, takhle si nebudu moct nic do budoucna dovolit.

Zase jsem se vracel z mého obvyklého vycházkového dne, po kterej jsem se jenom flákal a nic nedělal. Povídám: „Darino, já už nebudu moct u vás zůstat, nepůjde to, protože na to už nemám.“

Ona se podívala a k mému překvapení se smála.

Říkám si: Asi se mi vysmívá, že půjdu ven, nebo co?! Ptám se jí, co se děje, proč se směje.

„Neboj, je ti osmnáct, peníze mít budeš.“

„Jak, jako?“ ptám se se zvědavostí.

„Uvidíš, máš čas zejtra?“

„Jo.“

„Peníze budou, neboj. Já tě nedám. Zůstaneš tady.“

„Dík.“ A byl jsem rád. Celej zbytek dne jsem přemýšlel, jak ty peníze, co mít jako budu, myslela, že získám, jak k nim přijdeme. Ještě aby mě zatáhla do nějaký čórky, přemejšlím.

No, tak to uteklo jako voda. Vyrážíme. Jedeme autem, s jejím manželem Honzou, směrem na Stodůlky. Honza zastavuje na takovém kulatým náměstíčku.

Darina se ptá: „Máš občanku, nebo pas aspoň?“

„Jo, jasně, proč?“

„Hele, ty nevíš, že si můžeš vzít půjčku?“

„Vim, ale nechci si dělat dluhy, protože bych je neměl z čeho splácet a bojím se, že bych měl problémy, už tak jich mám dost.“

„Neboj.“

„Tak jo, no.“

Protože jsem se rozhodl si ten úvěr vzít, šli jsme do banky, do takový malý pobočky. Už byla domluvená schůzka, kterou Darina sjednala po telefonu. Ani jsem o tom nevěděl, prej tam volala včera, odpovídá mi ta bankérka a dotazuje se mě, jestli je vše v pořádku.

„Jo.“

„Tak chvilinku počkáme na schválení.“ Říká mi po vyřízení veškerých formalit kolem toho úvěru. Schváleno. Úvěr ne 300 000 Kč, ale jen 100 000. „Je to na vás, pane Kristiáne, jestli podepíšete úvěrovou smlouvu.“

„Nevadí.“

Podepisuji smlouvu na sto tisíc korun a odcházím z banky.

Venku čekala Darina. Už jsme jen objížděli po nákupech, byli se najíst a takový věci jsme si nakoupili. Ale bohužel, ne jenom pro sebe, ale i Darině a Honzovi jsem koupil plazmovou televizi, asi za 30 tisíc. Štvalo mě to, ale no jo, no, kde bych byl, zase. Hodil jsem to za hlavu. Pak se vracíme. Zadní část auta je plná jídla, tašek s veškerýma nakoupenýma potravinama, vším možným. A ještě mi pořád zbejvá – co?! Jen 20 000. Hmmm, totiž těch 100 000 jsem za den fakt utratil, ani jsem to nějak nezaregistroval. Dodneška si myslím, že mi asi něco zmizelo, když jsem peněženku se všemi těmi penězi zanechal na zadní sedačce a šel někam koupit myslím asi cigarety. No, to je jedno.

Tak jsem ten den ještě pomáhal Darině vařit večeři, bavili jsme se. Honza se zase opil, už hnedka jak jsme přišli do dveří, se vytratil někam do hospody. To jsem čekal.

17 „Byznys“ přestává vynášet

Pak už to utíkalo jako voda. Dny byly dlouhý a noci podobný. Protože jsem utratil všechno a nezbylo mi z úvěru už vůbec nic, tak jsem se zase živil tak, jak jsem uměl.

No, po čase jsem začal zjišťovat, že už mi moje povolání moc tak zvaně nejde, že o mě klienti přestávají mít zájem. Říkám si: Proč? Ještě nedávno jsem si vydělal denně minimálně dva tácy, ne že ne. Začínal jsem pomalu přemejšlet, co dál. Dluhy na krku, peníze už nemám, Darina mě vyhodí. Ten den, když jsem proseděl celý odpoledne v nočním podniku v baru a zkoušel si udělat kšefta, a samozřejmě jsem si nevydělal nic, jsem naštvanej a znechucenej odešel. Někam jsem se jen tak projížděl pražskou hromadnou dopravou, sem tam. Potom ještě jednou linkou. A v jedný, myslím, že to byla autobusová linka, jsem usnul. Ani nevím, jak dlouho jsem spal. Ale když mě řidič vyhodil na konečný, tak jsem neměl v kapse vůbec nic. Peněženka pryč i mobil pryč, a dokonce mi snad i odřízli ty nádherný hodinky z ruky. Tak jsem byl strašně naštvanej a znechucenej. Jak jen může bejt někdo tak strašně hnusnej a nechutně závidět i takový blbosti? Chtělo se mi brečet. Vztek jsem měl takovej, že jsem šel a praštil do nějakýho reklamního billboardu na té konečné stanici. A jel jsem pomalu k Buchlům.

Druhej den ráno jsem se vzbudil, protože se zase z ložnice ozýval řev. Aha, zas Honza zpítej... Takhle po ránu? To je divný! A jdu se tam podívat.

Darina na mě: „Teďka sem pojď! Tebe se to taky týká!“ Hnedka se mě zprudka ptá: „Hele, co nájem? Už dlužíš za deset dní! Kdy budeš platit?“

„Nevim, já nemám teďka ani korunu.“

„Hele, jestli to nedáš, tak asi budeš muset ven.“

Honza s ní souhlasil.

Tak jsem si pak vydělával, jak jsem mohl. Prodal jsem hezký cenný věci, co jsem měl. Dělal jsem takový blbosti, jako že jsem se třeba upsal na paušál,

abych dostal telefon zadarmo, teda pardon, za 1 korunu, a nadělal si kvůli tomu dluhů, jak jsem všude mohl, abych to mohl splatit.

Netrvalo dlouho a přišla zima. A začala taková zima, že venku bylo běžně 20 pod nulou, hrůza. Až mi konečky prstů mrzly i v silných zimních rukavicích. Tak jsem se nějak s odřenýma ušima potácel svým debilním životním stylem a svejma špatnejma zvykama i návykama na všechno, i na blbosti. Začal jsem na to doplácet, bylo to hrozný. Kolikrát mě zas okrádali na každém rohu, protože mi nezbývalo nic než se pobavovat a navazovat kontakty s divnými vrstvami lidí. S kdejakým povalečem a špínou. Doplácel jsem na to víc a víc, ale pořád jsem si říkal: No, ještě že nejsem venku. Hrůza, jen na to pomyslet... Nebyl jsem totiž nikdy zvyklej bejt tak zvaně ve městě nebo tak různě dýl, než bylo zdrávo. Pořád jsem usínal, ale už s nějakou nejistotou, protože jsem věděl, že sotva mám z čeho platit nájem. Bylo to na mně i vidět.

Ale co mě nejvíc znechutilo, z čeho jsem se nejvíc zklamal, bylo, že Buchlovi se ke mně nechovali už tak přátelsky, dokonce mě i využívali. Jak to jenom mohli udělat? Takový svinstvo. Že jsem sem šel bydlet, já pitomec – to jsem si pořád, den co den, opakoval.

Pořád jsem myslel jen na nejhorší, až jsem to snad sám, a možná i tak trochu svojí vinou, přivolal.

18 Vypadni!

Jednou jsem přišel domů, pamatuju si na to dodnes, v ranních brzkých hodinách a usnul jsem. Ale kolem poledne mě vzbudila Darina. Nepřišla do pokoje sama. Přišla s nějakějma olašskejma romskejma známejma. „Ven vypadni! Už tu nejsi doma!“

„Tak já se zabalim.“ Odpovídám jí rozespalej. A měl jsem strašnej strach. Nezažil jsem nikdy v životě takovej hnus a hrůzu.

„Ne ne,“ říká, „věci tu nech.“

„Jdi sám, nebo ti pomůžem.“ Odpovídají mi na přeskáčku ti dva Romové. „Ven, ty buzno!“

„Darino, zastaň se mě!“

Ale ona nic, měla kamennou tvář, a jako kdyby mě neznala. Přitom jsem tam bydlel skoro celý rok, od jara až do zimy. Hrůza, hned jsem se nějak úplně zhnusil. Naštěstí jsem si aspoň odnesl oblečení. Mohl jsem vykonat ranní hygienu. Jinak si nedokážu představit jít ven, ještě k tomu nejen na chvíli, ale napořád. V pyžamu. Venku bylo -25 °C. Tak jsem šel. Mohlo bejt tak kolem půl čtvrtý. Stmívalo se pomalu už. Nevěděl jsem, co dál bez mobilu, a hlavně jsem nevěděl, kde najdu známý. Myslím třeba Cibulku, kde bydlí. Abych ho požádal, a hlavně mu řekl, co se mi stalo. Neměl jsem kam jít. Hrůza. Začal jsem plakat a posadil jsem se na promrzlou lavičku na tom sídlišti mezi spoustou paneláků. Jen tak jsem se v tom hrozným breku a stresu a zklamání koukal do rozsvícených oken. Říkal jsem si: Kéž bych mohl mít rodinu. A bylo mi zle. A řval jsem jak malé dítě. Ale já byl dospělej. Nikoho jsem neměl, kdo by mi pomohl. Hrůza to byla. Zklamanej jsem se pak nějak zvednul, šel jsem o kousek dál. Měl jsem v kalhotách asi 20 korun

Tak jsem šel do nedaleké herny dát si čaj.